

ב"ה • ערב שבת קודש פרשת פינחס • י"ח בתמוז התש"פ

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

התקשרות

א'שנ"ה

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפרשת השבוע
• הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • סוגיות בתורת
רבינו • זמנים • יומנים ותאריכי חב"ד • שניים מקרא ואחד
תרגום

עדכוני חב"ד;

צעירי
אגודת
חב"ד

במקום ש"שכינתא שריא" נמצא גם הרבי, להיותו תמיד ביחד עם השכינה...
 בעניין זה... אין לכל אחד לילך בדרכים שלו ("מיט אייגענע דרכים"), אלא צריכים
 לבוא ולשאול אצל הרבי, משה רבינו שבדור ועל-פי הוראותיו יש להתחזק ולשאוף
 לעליה שתבוא לאחרי ועל-ידי הירידה.

זאת ועוד: גם כאשר הרבי אינו אומר לו בפירוש מה לעשות - אם משום שזהו עניין
 שהרבי אינו יכול להורות לו משום שזהו עניין ש"הבא לימלך אין מורין לו", או משום
 שרצונו של הרבי שיבוא לעניין זה בכח עצמו - הרי, על-ידי השאלה אצל הרבי
 וההתמסרות אליו, ידע ויכיר ("וועט ער דערהערן") דעתו של הרבי גם בעניינים
 שהרבי אינו אומר לו בפירוש.

(שבת פרשת פינחס תשי"א, תורת מנחם כרך ג' עמ' 237)

4 < דבר מלכות • 8 < משיח וגאולה • 9 < ניצוצי רבי • 12 < סוגיות בתורת רבינו • 14 < הלכות ומנהגי חב"ד
 15 < ישמיע כל תהלתו • 16 < עת לדעת • 18 < ממעיני החסידות • 20 < פרקי אבות • 21 < שניים מקרא

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן החמה הזריחה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	הכוכבים צאת
	ד' 120 לפני הזריחה	ד' 72 לפני הזריחה						
ו', י"ח בתמוז	3.09	4.16	4.43	9.12	12.46	1.21	7.49.4	8.17
ש"ק, י"ט בתמוז	3.10	4.17	4.44	9.13	12.46	1.21	7.49.1	8.17
א', כ' בתמוז	3.11	4.18	4.45	9.13	12.46	1.21	7.48.8	8.16
ב', כ"א בתמוז	3.12	4.19	4.45	9.13	12.46	1.22	7.48.5	8.16
ג', כ"ב בתמוז	3.13	4.19	4.46	9.14	12.46	1.22	7.48.1	8.15
ד', כ"ג בתמוז	3.14	4.20	4.47	9.14	12.47	1.22	7.47.7	8.15
ה', כ"ד בתמוז	3.15	4.21	4.47	9.14	12.47	1.22	7.47.3	8.15
ו', כ"ה בתמוז	3.16	4.22	4.48	9.15	12.47	1.22	7.46.9	8.14

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
פינחס	19:12	20:29	19:27	20:32	19:20	20:33	19:28	20:30
מטות מסעי	19:09	20:26	19:25	20:28	19:18	20:30	19:26	20:27

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו • יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

מערכת: לוי יצחק שייקביץ, יוסף יצחק אולידורט,

אליהו קעניג, אברהם מרינובסקי

מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org

ISSN 7474-0793 • 1355 11

המענה למצבי מבוכה

המנהג בתפוצות ישראל ללמוד שיעור יומי בספרו העיקרי של הרמב"ם, שקראו בשם "משנה תורה"... "דברים המתבררים מכל... דיני התורה... בלשון ברורה ודרך קצרה... עד שיהיו כל הדינים גלויין לקטן ולגדול" (לשון הרמב"ם בהקדמתו לספר היד).

אצל כל אחד ואחת יש זמנים שמתעורר אצלו ספק כיצד עליו להתנהג בעניין מסויים, ובמילא, עומד 'נבוכ' ואינו יודע מה לעשות כו'.

ועניין זה שייך לכל, "לקטן ולגדול": "לקטן" - מצד קטנותו ברוחניות, וגם "לגדול" - שלפעמים, מצד גדלותו הרוחנית, יש לו (ריבוי) עניינים שבהם זקוק לפתרון והוראת-דרך, הן בנוגע לעבודתו בעצמו, והן בנוגע לפעולתו עם הזולת וכו'.

והעצה לזה - יש למצוא בספר ה"רמב"ם" (של הרמב"ם, כאמור, שנקרא "מורה הנבוכים"), שבו ישנם הוראות ברורות ומאירות - "תורה אור" - לכל אחד ואחת מישראל, "לקטן ולגדול".

ולכן, נתקבל המנהג לקבוע שיעור יומי ברמב"ם - לא רק קביעות בזמן, אלא גם (ובעיקר) קביעות בנפש, שנעשה חקוק בנפשו, שאז, בוודאי יבוא לידי מעשה בפועל, בחיי היום-יום.

וכל זה שייך גם לנשים - כפי שמאריך רבינו הזקן בהלכות תלמוד תורה ש"הנשים חייבות ללמוד הלכות הצריכות להן לידע אותן כו".

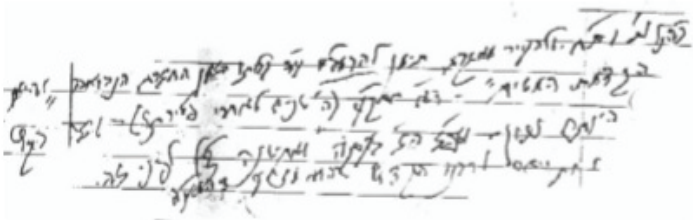
(משיחת כ"ה אייר - לנשי ובנות חב"ד - תשמ"ז. תורת מנחם תשמ"ז - ג' עמ' 347)

הכתב והמכתב הדור לא היה ראוי

מענה לרב אברהם יצחק וולפסון, שכתב מכתב (כנראה בהמשך לסיים מחזור הראשון דלימוד הרמב"ם), בו הזכיר את המובא בשם הרה"ק מרוזין ש"הרמב"ם ז"ל היה ראוי להיות גואל צדק שהרי חיברו על כל הדינים שאין נוהגים בזמן הזה רק לימות המשיח, אלא מפני שהדור לא היה ראוי לכך, על כן בא הראב"ד ועשה השגות עליו". מענה הרבי על המכתב:

כהנ"ל נת' ות"ח. ולהעיר מאגרת תימן להרמב"ם ע"ד קבלתו בזמן החזרת הנבואה "והיא הקדמת המשיח" - ד"א תתק"ע (ה' שנים לאחר פטירתו) - וזה הקץ היותר נכון - ועפ"ז ה"ז בעתה ואחישנה צ"ל לפני זה.

ומתייחס לרבנו הקדוש שהוא מזרע דהמע"ה [= דוד המלך עליו השלום]

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

י"ח בתמוז ה'תש"פ - כ"ה בתמוז ה'תש"פ

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י"ח בתמוז	התחלת מחזור מ אז וגו'. כל המצוות... שנת החמה.	התחלת מחזור יד אז וגו'. כל המצוות... מה' א-להי ישראל.	הספר הזה שאבאר בו... שזכ' רבו... ואני עתה מתחיל בזכרון השרשים... במצות עשה...
ש"ק	י"ט בתמוז	מצות עשה. א מצוה ראשונה... אין לו.	כל אלו החכמים... בין ראשון בין אחרון.	השרשים**.
א'	כ' בתמוז	מצות לא תעשה. א מצוה... אלו הם... בין עשה ובין לא תעשה.	ודברים הללו... שנת החמה.	השרשים**.
ב'	כ"א בתמוז	וראייתו לחלק... בעזרת ש-די.	מצות עשה. א מצוה ראשונה... פג להביא... שמה.	השרשים*.
ג'	כ"ב בתמוז	משוך חסדך וגו'. ספר המדע והוא ספר ראשון... ה'ל' יסודי התורה... בפרקים אלו. פרק א-ג.	פד להקריב... קטו לשבות... קדש.	מ"ע א. מ"ל"ת א. מ"ע ב.
ד'	כ"ג בתמוז	פרק ד-ו.	קטז לשבות... רמח לדון... אין לו.	מ"ע ג. ד. ט.
ה'	כ"ד בתמוז	פרק ז-ט.	מצות לא תעשה. א מצוה ראשו' נה... קכב שלא לשבור... בו.	מ"ל"ת טג. טה. מ"ע קעב.
ו'	כ"ה בתמוז	פרק יו"ד. ה'ל' דעות... בפרקים אלו. פרק א-ב.	קכג שלא להוציא... רמד שלא לגנוב... ממון.	מ"ל"ת סד. מ"ע ח. ו. רו.

אהבת ישראל - גם במקום סכנה

כיצד ייתכן שרק פינחס קם וקינא לה, האמנם שכחו כל ישראל את ההלכה ש"קנאים פוגעים בו"?! • פינחס סיכן את חייו בכדי להסיר את חמת ה' מעל בני ישראל • גם במעשה העגל מודגשת אהבת ישראל של אהרון הכהן - "ראה ואמר מטוב ייתלה הסרחון בי ולא בהם" • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

ב

ויש לומר הביאור בזה - שהדגשת הייחוס "פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן" בסוף פרשת בלק באה לתרץ שאלה שמתעוררת בפשטות הכתובים: מאורע זה היה "לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל"³, כולל שבעים הזקנים, וכל דיני ישראל - "שמונה ריבוא ושמונה אלפים"⁴ - שהיה בכוחם לדון (לא רק דיני ממונות כו', אלא) גם דיני נפשות. ואיך ייתכן שכולם עמדו מן הצד ושתקו, ורק פינחס לבדו "וירא⁵ גו' ויקם גו'"?!

רש"י מפרש אמנם מה שכתוב "וירא פינחס", "ראה מעשה ונזכר הלכה, אמר לו למשה מקובלני ממך הבועל ארמית קנאים פוגעים בו, אמר ליה קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא, מיד וייקח רומח בידו וגו'", אבל, הא גופא קשיא, איך ייתכן שפינחס היה היחידי מכל בני ישראל ש"נזכר הלכה" ונעשה "קריינא דאיגרתא" - הייתכן שכל שאר בני ישראל, כל הדיינים ושבעים הזקנים כו' עמדו מן הצד ושתקו?!

[ופשוט שאין לומר שפינחס היה היחידי מכל ישראל שלמד הלכה זו ממושה רבינו ("מקובלני ממך"), שהרי, נוסף לכך שלא מצינו בפשוטו של

א

נהוג לבאר בכל שבת עניין בפירוש רש"י. בפירוש רש"י בתחילת הפרשה - "פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן" - לפי שהיו השבטים מבזים אותו, הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אימו עגלים לעבודה זרה, והרג נשיא שבט מישראל, לפיכך בא הכתוב וייחסו אחר אהרון".

וכבר נתבאר בארוכה במקום אחר¹ פרטי הדיוקים בפירוש רש"י זה, אבל, עדיין לא נתחוויר קלאץ קשיא: השאלה על דבר הדגשת ייחוסו של פינחס שמתרצה רש"י בריש פרשת פינחס - מתעוררת בהתחלת הסיפור בסוף פרשת בלק: "וירא פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן"² - מדוע הוצרך הכתוב להדגיש את ייחוסו לאהרון, הרי, אין זו הפעם הראשונה שנזכר שמו של (פינחס) בן אלעזר, שצריכים להדגיש שהוא "בן אהרון"?

ולאידך, התירוץ שמתרץ רש"י בריש פרשת פינחס על דבר הצורך בהדגשת ייחוסו בגלל ביזוי השבטים כתוצאה מהריגת זמרי, אינו מתרץ השאלה בסוף פרשת בלק, כשנזכר הייחוס לאהרון בהתחלת העניין, לפני המאורע של הריגת זמרי?!

1. שם, ו.
2. פירוש רש"י שם, ה.
3. שם, ז.

1) ליקוטי שיחות חלק ח עמ' 160 ואילך.
2) כד, ז.

ויתירה מזו, שהדיבור לפרעה היה על ידי אהרון דווקא - "אהרון אחיך יהי נביאך"⁹, "מיליצנו ויטעימנו באזני פרעה"¹⁰; וכן לאחרי זה, במשך היות בני ישראל במדבר - שבזכותו של אהרון זכו ישראל ל"ענני הכבוד"¹¹ שהגינו עליהם והקילו עליהם את ההליכה במדבר, וכו' וכו', אשר מכל זה יודע ה"בן חמש למקרא" גודל

מקרא שפינחס קיבל ממשה רבינו באופן מיוחד (ואדרבה, מפורש בפירושו רש"י⁶ "סדר המשנה" שמשה למד עם אהרון, עם בני אהרון, עם הזקנים, ועם כל ישראל, ואחר כך למד אהרון וכו', היינו, שפינחס היה שווה ל"כל העם"), הנה, גם אילו היה הוא לבדו שומע הלכה זו ממשה רבינו, בוודאי לא היה שומרה בסוד ...

להיותו נכדו של אהרון, אוהב ישראל, ירש ממנו התכונה של אהבת ישראל, ולכן, הוא זה ש"נזכר הלכה כו", וההעמיד עצמו בסכנת נפשות להיכנס לתוך האוהל ולהרוג נשיא שבט בישראל כדי להציל את בני ישראל!

מעלתו של אהרון באהבת ישראל, איש החסד. [ולהעיר, גם מהעניין של ברכת כהנים, "לברך את עמו ישראל באהבה"¹², היינו, שמצד מעלתם של הכהנים באהבת ישראל נמשכת על ידם ברכתו של הקדוש ברוך הוא¹³ לכל ישראל¹⁴, ובזה גופא - המשכת ברכה באופן נעלה ביותר, כמבואר בדרושי חסידות¹⁵ בעניין "והנה פרח מטה אהרן גו' ויגמול שקדים"¹⁶, ש"שקדים הם ממחרים להיגמר ... משעה שהוא מציץ עד שעה שהוא גומר עשרים ואחד יום"¹⁷, היינו, ש"שקדים" מורה על מהירות ההשפעה, "עד מהרה ירוץ דברו"¹⁸, מכיון שההמשכה היא מבחינת "רב חסד", חסד שלמעלה ממדידה והגבלה].

וזהו כוונת הכתוב בהדגשת ייחוסו של פינחס, "פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן", - שלהיותו נכדו

אלא היה מלמדה לכל ישראל].

ומה שכתב רש"י "נתעלמה ממנו הלכה... כדי שיבוא פינחס ויטול את הראוי לו" - הרי: רש"י מדייק "נתעלמה ממנו הלכה... כדי שיבוא פינחס וכו'", אבל, אין זה מחייב לומר ש"כדי שיבוא פינחס וכו'" היה נס גדול כזה שנתעלמה הלכה מכל בני ישראל! ועל כורחך צריך לומר, שהייתה סיבה (על פי טבע) לכך שמכל בני ישראל היה פינחס היחידי ש"נזכר הלכה".

א

וההסברה לזה - רומז הכתוב בהדגשת ייחוסו של פינחס, "פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן":

אודות אהרון הכהן למד הבן חמש למקרא זה עתה "ויבכו את אהרון שלוש יום כל בית ישראל"⁷, ומפרש רש"י, "כל בית ישראל, האנשים והנשים, לפי שהיה אהרון רודף שלום ומטייל אהבה בין בעלי מריבה ובין איש לאשתו".

וכן למד לפני זה אודות השתדלותו של אהרון לטובתם של ישראל - החל מיציאת מצרים כמו שכתוב⁸ "הוא אהרון ומשה אשר אמר ה' להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים גו' הם המדברים אל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל ממצרים",

(9) שם ז, א.
(10) פירוש רש"י שם, ב.
(11) ראה פירוש רש"י שם, ב.
(12) נוסח הברכה לפני נשיאת כפים (סוטה לט, א). וראה שולחן ערוך אדמו"ר הזקן אורח חיים סימן קכ"ח סעיף יט (על פי זוהר חלק ג קמז, ב).
(13) ראה שולחן ערוך אדמו"ר הזקן שם סעיף נב: "אין קבלת הברכה תלויה בכוהנים אלא בקדוש ברוך הוא, שנאמר ואני אברכם", שלכן, כל כהן נושא כפיו ומברך, מבלי הבט על מעמדו ומצבו בקיום התורה והמצוות (אם אין בו אחד מהדברים המעכבים כו').
(14) כולל גם - הברכה לדייני ישראל, שרובם היו מכל י"ב שבטי ישראל (ישראלים, ולא כהנים).
(15) ליקוטי תורה סוף פרשת קורח (נה, ג ואילך).
(16) קורח יז, כג.
(17) וזוהו נשתלשל גם ה"שקידה למוטב" (ראה ליקוטי תורה שם) - עשרים ואחת יום של ימי "בין המצרים" (כנ"ל בארוכה), שתכליתם ומטרתם - שיהפכום ל"שקדים לטוב".
(18) תהילים קמז, טו.

(6) סוף פרשת תישא (לד, לב).
(7) חוקת כ, כט.
(8) וארא ו, כו-כז.

של אהרון, אוהב ישראל, ירש ממנו התכונה של אהבת ישראל, ולכן, הוא זה ש"נזכר הלכה כו", וההעמיד עצמו בסכנת נפשות להיכנס לתוך האוהל ולהרוג נשיא שבט בישראל (ביודעו שבני שבטו עומדים מסיביב כו), כדי להציל את בני ישראל!¹⁹

ד

ועדיין אינו מובן: מאותו רגע שפינחס "נזכר הלכה" עד להריגת זמרי בפועל - עבר משך זמן מסוים, ואם כן, איך ייתכן שגם

נתפרש בכתוב, מפני שאינם נוגעים לדורות, על דרך מאמר רז"²¹ "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה, נבואה שלא הוצרכה לא נכתבה", וכיוצא בזה.

ה

אמנם, כשהכתוב חוזר ומדגיש את ייחוסו של פינחס, "פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן", גם בהתחלת פרשת פינחס - מתעוררת שאלה מהו הצורך לחזור ולהדגיש את הייחוס לאהרון? ועל זה מתרץ רש"י - "לפי שהיו השבטים מבזים

אורחים אליבא דאמת - הרי, גם פעולתו של אהרון בחטא העגל הייתה בגלל מעלתו באהבת ישראל, כפירוש רש"י על הפסוק "זירא אהרון ויבן מזבח לפניו", "ראה ואמר מטוב ייתלה הסרחון בי ולא בהם", היינו, שעשה זאת תוך כדי מסירת נפשו להגן על ישראל

אותו, הראיתם בן פוטי זה שפיטם עגלים לעבודה זרה²², והרג נשיא שבט מישראל, לפיכך בא הכתוב וייחסו אחר אהרון":

מכיון שלאחרי המאורע של הריגת זמרי היו השבטים מבזים אותו כו', לכן חוזר הכתוב ומדגיש ייחוסו - "פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן", היינו, שהכתוב מעיד שפעולת פינחס בהריגת זמרי הייתה בגלל ייחוסו לאהרון שהיה אוהב ישראל, שלכן, מסר נפשו להציל את עם ישראל.

ו

ויש להוסיף בכל הנ"ל:

הפירוש "שהיו השבטים מבזים אותו הראיתם בן פוטי זה כו" - אף שהובא בכמה וכמה מסכתות ומדרשי חז"ל, אין רש"י מזכירם כלל, וגם לא בלשון "פירשו רז"ל", היינו, שזהו פשוטו של מקרא ממש.

לאחרי זה נשארו כולם (מלבד פינחס) לעמוד מן הצד ולא עשו מאומה?

ויש לומר - על יסוד הוראת חז"ל²⁰ "הוי דן את כל האדם לכף זכות" - שאכן היו עוד אנשים מישראל שלא עמדו מן הצד, אלא סייעו בזה כו',

[ייתירה מזה: אילו היה עובר עוד משך זמן, מסתבר לומר שגם אחרים היו נזכרים בהלכה זו, ומעלתו של פינחס היא היותו הראשון ש"נזכר הלכה"].

ומה שלא נתפרש בכתוב מאומה אודות פעולתם של אחרים - הרי זה מפני שאין הדבר חשוב עד כדי כך שהכתוב יפרשו (מכיון שעיקר הפעולה הייתה על ידי פינחס).

ועל דרך כל ריבוי המאורעות שאירעו אצל בני ישראל במשך ארבעים שנות היותם במדבר, אשר, רק חלק קטן מהם בלבד נתפרש בתורה - שכן, צירוף כל המאורעות שנכתבו בתורה אינו מספיק אלא בשביל זמן מועט, שנה אחת, וכיוצא בזה - ואילו כל שאר ריבוי המאורעות לא

(21) מגילה יד, א.

(22) ה"בן חמש למקרא" זכר את הנאמר לעיל (וארא ו, כה) בפירוש "פוטיאל" ("מזרע יתרו שפיטם עגלים לעבודה זרה"), ולכן מפרש כאן רש"י "שפיטם עגלים כו" מבלי לציין לכך מראה מקום.

(19) ובנוגע לאלעזר בן אהרון - להיותו כהן גדול, היה במשכן, ולא ראה מעשה זמרי.

(20) אבות פ'ק א משנה ו.

וכאן נשאלת קלאָץ קשיא:

מדוע מפרש רש"י שביזוהו בכך ש"אבי אימו פיטם עגלים לעבודה זרה", לכאורה, היה לו לפרש שביזוהו בעניין המור יותר - "העגל²³ אשר עשה אהרון" (אבי אביו), "כי²⁴ פרעה אהרון לשמצה בקמיהם"!

לכאורה יש לתרץ שהכרחו של רש"י הוא ממה שנאמר בקרא "בן אהרון", שמזה מוכח שלא ביזוהו בעגל שעשה אהרון, שאז לא מתאים להשיב בהדגשת הייחוס לאהרון, אבל, עיקר השאלה היא בקרא - מדוע לא ביזוהו בעגל שעשה אהרון! בשעה שביזוהו, לא ידעו שהכתוב ייחסו, ולמה לא ביזוהו?!

ולהעיר, שכל זה אינו אלא בנוגע לסברא (שהייתה יכולה להיות) אצל השבטים, אבל אליבא דאמת - הרי, גם פעולתו של אהרון בחטא העגל הייתה בגלל מעלתו באהבת ישראל, כפירוש רש"י על הפסוק²⁵ "וירא אהרון ויבן מזבח לפניו", "ראה ואמר מטוב ייתלה הסרחון בי ולא בהם", היינו, שעשה זאת תוך כדי מסירת נפשו להגן על ישראל, ויש לומר שגם זה נרמז בכתוב "בן אהרון", "בא הכתוב וייחסו אחר

(23) כי תישא לב, לה.

(24) שם, כה.

(25) שם, ה.

אהרון" - שגם פינחס מסר עצמו להציל את ישראל, כמו אהרון²⁶.

(משיחת שבת פרשת פינחס, מברכים החודש מנחם אב, ה'תשמ"ח. תורת מנחם התועדויות ה'תשמ"ח חלק ד עמ' 71 ואילך. הנחת השומעים, בלתי מוגה)

(26) הערת המערכת: ההוראה בעבודת האדם הגוהה על ידי כ"ק אדמו"ר ונדפסה בספר בתורת מנחם התועדויות ה'תשמ"ח ח"ד עמ' 60 ואילך.

להלן קטעים מהשיחה המוגהת:

"כל יהודי שהוא תלמיד וחסיד של אפלטון דמשה רבינו של הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא דורנו, או תלמיד תלמידו וחסיד דחסידיו כו', או אפילו אם רק למד מאמר שלו, שיחה, איגרת, או שמעו זה ממשהו - נעשה "קריינא דאיגרתא", "המקריא - המכריז של האיגרת", ולכן מוטלת עליו השליחות והאחריות ד"ליהו פרוונקא"..."

הוא צריך לצאת בשליחותו של משה שבדורנו ולעשות כל התלוי בו להבדיל בין יהדות ל"גוישקייט", ועד ל"ויקח רומח בידו" ו"להרוג את רצון היצר הרע הרוצה לערבבם ר"ל..."

מהסיפור של פינחס מובן גם, שאין מקום לטענה: למה הוא צריך ללכת ולבטל פרצות בהבדלה שבין יהדות ("בן") ו"גוישקייט" ("אחר") - הרי ישנו נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ישנם כמה רביים, רבנים, עסקנים יראי שמיים וכו', ובכלל הרבה יהודים, גדולים וחשובים ממנו, והרבה קהילות קדושות שכולם יש להם הנשיא שלהם, הרב המנהיג וכו'.

רואים אפוא, שאף על פי שמסביב לפינחס היו משה רבינו, סנהדרין, נשיאי השבטים וכו' וכל ישראל - מכל מקום אמר לו משה שכיון שהוא "קריינא דאיגרתא - איהו ליהו פרוונקא", מכיון שיהודי זה קרא או שמע מילה מאיגרת שאומרת הוראה ברורה בנוגע למלחמת היצר וכו', יש לו מיד השליחות ללכת בעצמו ולקיימה".

סיכום

פעמיים מזכירה התורה את ייחוסו של פינחס:

(א) בסוף פרשת בלק: "וירא פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן, ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו".

(ב) בתחילת פרשתנו: "פינחס בן אלעזר בן אהרון ההן השיב את חמתי מעל בני ישראל".

רש"י מתעכב לבאר מדוע מזכירה התורה את ייחוסו של פינחס בתחילת פרשתנו.

שאלה: מדוע מזכירה התורה את ייחוסו של פינחס גם בסוף פרשת בלק?

תשובה: הזכרת הייחוס בפרשת בלק הכרחית בכדי ליישב תמיהה בסיפור מאורע הריגת זמרי:

פרשת בלק מתארת את מעשה זמרי, שהתרחש "לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל". במקום נכחו אנשים רמי מעלה. כיצד ייתכן, שדווקא פינחס הוא זה שקם והרג את זמרי? האומנם הכול שכחו את הדין "קנאים פוגעים בו"?

בהזכרת ייחוסו של פינחס מתיישבת התמיהה: אהרון הכהן הצטיין באהבת ישראל גדולה, ומאחר ופינחס היה נכדו של אהרון, היה גם הוא בעל אהבת ישראל, ולפיכך הוא זה שקם להרוג את זמרי.

ביאור הדברים: הריגת זמרי הייתה כרוכה בסיכון רב. זמרי היה נשיא שבט, בני שבטו נכחו מסביב לאוהלו. סביר להניח שאֵלה היו מגינים על נשיאם, ותוקפים את מי שהיה מתכוון להרוג את נשיאם. אך פינחס, שהיה בעל אהבת ישראל גדולה, היה מוכן לסכן את חייו בכדי להסיר את חמת ה' מעל בני ישראל, ולפיכך לא היסס לקום ולהרוג את זמרי. זו הסיבה שהזכירה התורה את ייחוסו של פינחס בסוף פרשת בלק.

ובכל זאת, שבה התורה והזכירה את ייחוסו גם בפרשת פינחס, מפני שצצו רינונים על פינחס - "הראיתם בן פוטי זה וכו'". נדרש הכתוב לציין שוב את שבחו של פינחס, באמצעות ייחוסו לאהרון הכהן שהיה אוהב שלום ובעל אהבת ישראל מובהקת.

פינחס זה אליהו מבשר הגאולה

חיבור הגילוי מלמעלה וזיכוכ המטה

בנוגע לגילויים של הגאולה העתידה אומרת הגמרא על הפסוק "ושמתי כדכד שמשותייך": "חד אמר שוהם וחד אמר ישפה, אמר להו הקב"ה להוי כדין וכדין".

שוהם היא אבן טובה ומאירה באור נינוח, ואילו ישפה היא אבן טובה המסנוורת בברק אורה. וזוה מתבטאת מחלוקתם, האם גילוי האור של הגאולה העתידה יבוא בדרך המשכה מלמעלה למטה - "שוהם", או על-ידי זיכוכ והעלאה מלמטה למעלה - "ישפה". והקב"ה אומר: "להווי כדין וכדין", שיהיו שניהם יחד, יתרון המשכה ויתרון ההעלאה.

[. .] וזה יהיה החידוש בגאולה העתידה, שיהיו בה שתי המעלות יחד: האור יאיר, כפי שהוא ללא הגבלות, גם האור שהוא נעלה מכדי להמשך באתערותא דלתתא, ואף-על-פי-כן יאיר גם אור זה בפנימיות. וצורה זו של המשכת אור, שתכלול את שני היתרונות, לא היה מעולם ויהיה רק לעתיד לבוא. - זה שאומר אדמו"ר הזקן "וגם כבר היה לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה", אינו אלא בנוגע ליתרון שבשעת מתן תורה נמשך אור בלתי מוגבל, מעין הגילוי דלעתיד; אבל עדיין ה"מטה" לא הזדכך אז שיוכל לשמש כלי לאור זה, שלכן "במשוך היובל", מיד לאחר מתן תורה, חזר להיות כבראשונה, עד שהיה מקום לחטא העגל. אבל לעתיד, יהיה "כדין וכדין", שהעולם יזדכך ויקלוט את האור הבלתי מוגבל בפנימיות.

...עניין זה מרומז בפנחס, ש"פנחס הוא אליהו" מבשר הגאולה: כהונה . . אינה דבר שאפשר להשיג באמצעות עבודה, כי אם שניתנת מלמעלה ונעשית "טבע", הכרח אפוא לומר, שפנחס מצד עצמו היה ראוי לכהונה, עוד בטרם הרג את זמרי, אלא שמכל מקום לא נתנה לו כהונה בפועל, עד שקינא קנאת ה' והרג את זמרי, כדי שהכהונה מלמעלה תגיע אליו על-ידי עבודתו; והדבר נרמז גם בפסוק "הנני נותן לו את בריתי שלום" (שלום הוא - איחוד ניגודים), שאצל פנחס יהיה חיבור שני הקווים, גילוי מלמעלה עם עבודת המטה. ושלום וחיבור כזה הוא מעין (של) הגאולה העתידה - "פנחס זה אליהו", שהוא יבשר עליה בקרוב ממש.

(ליקוטי שיחות כרך ד, עמ' 1070)

אליהו מלמד זכות ומבשר הגאולה

הקשר בין פינחס לגאולה העתידה הוא:

לגבי פינחס נאמר שקינא קנאת ה' במעשה זמרי. גם לאחר מכן, לגבי אליהו - פינחס זה אליהו - נאמר "קנא קנאתי להוי' אלקי צבאות". משום כך אמר הקב"ה: "הנני נותן לו את בריתי שלום, ועליו להיות בכל ברית מילה, ואשה כמאן דמהילא דמיא, ולהיווכח שבני-ישראל אינם כפי שהוא חושב.

כלומר: כתוצאה מ"קנא קנאתי להוי'" נוצר אצלו הלך רוח של אהבת-ישראל, והוא מתבונן במעלת בני-ישראל, לכן יהיה גם מבשר הגאולה.

אליהו היה הרי תלמידו של אחיה השילוני, שהיה רבו של הבעש"ט. הבעש"ט התנהג אף הוא בתנועה של אהבת-ישראל, וכך אחריו גם אדמו"ר הזקן, שהיה בעל נשמה חדשה, וכמו-כן רבותינו הבאים אחריו, שעל-ידי אהבת-ישראל שלהם, שבה נהגו ואותה דרשו ממקושריהם, נזכה לאליהו מבשר הגאולה.

(ליקוטי שיחות כרך ב, עמ' 609)

ניצוצי רבי

מאת הרב מרדכי־מנשה לאופר

תואנות - על כל עניין

הנושאים לגביהם הושמעו תלונות ו'תואנות' היו מגוונים, וגם התקנות וה'מבצעים' המפורסמים ביותר לא נגרעו מהם. מבצע תפילין, לימוד חסידות, משיח וגאולה, את ספר תורה ושלוחים לארץ הקודש. פרק שלישי ואחרון

שבע ברכות באמצע התוועדות

כשצוין יובל ה-50 לחתונת הרבי והרבנית בשנת תשל"ט, בהתוועדות מיוחדת בי"ד כסלו (שיחות קודש תשל"ט' כרך א' עמ' 358 ואילך) התייחס הרבי לאלו המסתייגים מ'חידוש' מנהגים [הרבי נמנע להתבטא "חדש אסור מן התורה". המו"ל] ומכיוון ש'תואנה הם מבקשים' - הרי חשוב שאלו שהם במהלך שבעת ימי המשתה לחתונתם [=ונוכחים בהתוועדות] יערכו "שבע ברכות" - ומשום כך ראוי שמנין יטלו ידיהם וכו', ואזי יצאו מכל ה"טענות" והדיונים ("שקלא-וטריא").

להשתוקק למדרגת ה'אבות'

בהזדמנות (ש"פ וארא תשד"מ - 'התוועדויות תשד"מ' כרך ב' עמ' 775) צייטט הרבי את פירושו של רש"י - "חבל על דאבדין ולא משתכחין, יש לי להתאונן על מיתת האבות... (ש)לא הרהרו אחר מדותי, ואתה אמרת למה הרעותה".

והסביר, כי "וארא - אל האבות", ומטרת רש"י בהביאו דברים אלה ללמד ילד יהודי הלומד חומש שביכולתו להגיע לדרגה של האבות מכיוון שהם ה'אבות' שלו ("לא הרהרו אחר מדותי").

ולאולי ש'תואנה הם מבקשים" ושוענים שזוהי "פגיעה" בכבודו של משה רבינו ע"ה, היתכן לומר שמשה רבינו לא הגיע לדרגת האבות, בעוד בן חמש למקרא - יכול להגיע לדרגת האבות?!

- הרי התשובה: ב'תנא דבי אליהו' פרק ט' נאמר שכל אחד ואחד מישראל, אפילו עבד ושפחה יכול להגיע להשראת רוח הקודש - "לפי המעשה שהוא עושה כך רוח הקודש שורה עליו", ושם פכ"ה: "כל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב" זהו,

הגאולה מיועדת לכל העולם כולו

בשיחת ש"פ בשלה ט"ו בשבט תשמ"ג ('התוועדויות תשמ"ג' כרך ב' עמ' 938 ואילך):

נוסף על גאולתן של ישראל בביאת משיח צדקנו יהי גם ענין של גאולה בעולם כולו, כלומר, תיקון ושלמות עם המציאות דכל העולם כולו - "לתקן עולם במלכות ש-ד-י". ובתור הכנה לכך נדרשת פעולת בני ישראל על אומות-העולם שיתנהגו באופן של "לשבת יצרה" ("עי' קיום ז' מצוות דבני נח).

- ולא כאותם הסבורים שביאת משיח צדקנו, פירושה, שמשיח צדקנו יוציא אותם מהגלות ואז יוכל הוא לחיות את חייו בטוב ובנעימים כו', כך שהגאולה נועדה רק עבורו (ועבור יהודים שכמותו) בלבד.

וזוהו המענה לאלו ש'תואנה הם מבקשים" ושואלים: מה פתאום עוסקים בעניני ז' מצוות דבני נח (וההשפעה על אומות-העולם לקיימם), וכי סיימו כבר את כל מה שנדרש מבני-ישראל שלכן מחפשים לפעול על אומות העולם?!

וכאשר אותו יהודי (המתלבש ב"שטריימל" וב'קפוטת משי' [=ז'יידעזע קאפאָטע]) פוגש יהודי חסיד ליובאוויטש ("ליובאוויטשער") ומציג בפניו שאלה-תמיהה זו - מתבלבל הלה ואינו יודע מה להשיב!

והשאלה נובעת, כאמור מטעות יסודית בכללות האמונה בביאת המשיח - שכן לא מודעים למה שאומרים בעצמם בתפילת ראש-השנה: "יודע כל פעול כי אתה פעלתו" - דבר שנפעל על-ידי "והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי תבל ארצך", כלומר, המטרה היא: גילוי אלוקות בכל הנבראים שבכל העולם! - ומכאן ההכרח לפעול על אומות-העולם שיקיימו ז' מצוות דבני-נח בתור הכנה לתיקון העולם בתכלית השלימות - "לתקן עולם במלכות ש-ד-י".

להניח תפילין שני חדשים קודם הבר-מצוה. בתחלה בלא ברכה וכעבור איזה שבועות בברכה. אמנם ישנם כאלה ש"תואנה הם מבקשים", וטוענים: 'כיצד אפשר להניח תפילין קודם הבר-מצוה ובפרט עם ברכה כו'. אך אנו אין לנו אלא דברי רבותינו נשיאינו! הפעם הרבי קבע עובדה: "חוקה חקקתי גזירה גזרתי כו".

'תורה' ו'יראה'

על מקור [כתשובה לטענת אלה ש"תואנה הם מבקשים"] שיראת ה' וביטול נעלים יותר מהתורה עצמה - הצביע הרבי (ש"פ ויק"פ תש"מ - 'שיחות-קודש' תש"מ כרך ב' עמ' 433) לגמרא מפורשת (שבת, לא, ריש עמוד ב'; יומא מב, ב וראה בפירושו רש"י שם) ש"תורה" היא "תרעא לדרתא" = שער לדירה; כלומר: שישנה דרגה ביראת ה' שלגביה תורה אינה אלא "שער" כפי שמבואר בחסידות (תניא סוף פרק כג).

למדים מקודם מתן-תורה

במענה ל"תואנה הם מבקשים" איך אפשר ללמוד הוראות ממשוה רבינו מקודם מתן תורה, השיב הרבי (בשנת תש"מ - שיחות-קודש תש"מ כרך א' עמ' 796) שזהו בדוגמת לימוד הרגוצ'ובי משבועת משה ("ויואל") ליתרו, כיוון שהשבועה כתובה בתורה - הוי דבר נצחי נמשך וכאילו השבועה ישנה תמיד ולא רק מה שהיה בעבר.

להיזהר מתואנים

כשהרבי הסביר את פשר מסירותו הרבה של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ על שמירת השבת עד כדי סיכון חייו בפועל ממש - הוא ציין גם ('שיחות-קודש' תשמ"א כרך ד' עמ' 9).

ובפרט שישנם כאלה ש"תואנה הם מבקשים" - אשר גם כנגד הנהגתם יש צורך להבטיח את הדברים.

"מבצע ספר תורה" - עלה הון תועפות!

בנוגע לכתובת ספרי-התורה הכלליים [שעל כתיבתם הוכרז בי"א ניסן תשמ"א ואח"כ בער"ה

אפוא, ביכולת של כל יהודי להגיע לדרגת אברהם יצחק ויעקב (לא רק בנוגע לדרגת ומעלת הנשמה כו) אלא בנוגע לפועל - "גיעו מעשי" דייקא. וטעם הדבר - מכיון שהם "אבות".

הכל - ללימוד חסידות

ושוב ל"תואנה הם מבקשים": איך מבקשים מהכול ללמוד חסידות (ופנימיות התורה בכלל) כאשר תורה קובעת כי "מנהג אבותינו בידינו", והוא לא ראה את אבי סבו ('האלטער-זיידע') שלמד חסידות? בהתוועדות ש"פ חיי שרה תש"מ ('שיחות קודש תש"מ' כרך א' עמ' 401) השיב הרבי כי ענה בעבר לטענה זו:

מימות הבעש"ט ותלמידיו ותלמידי תלמידיו, כך גם בימי אדמו"ר הזקן ותלמידיו ותלמידי תלמידיו - הנה כולם נולדו לכאלה שאבותיהם לא היו חסידים והם הפכו לחסידים והיו לאנשים טובים ממש, ועד לכבוד קדושת מורי-וחמי אדמו"ר נשיא דורנו עד משיח צדקנו.

כיצד משתתף הרבי ב'מבצע תפילין'?

בש"פ וארא תש"מ ('שיחות-קודש תש"מ' כרך א' עמ' 822) התייחס הרבי לטענת "תואנה הם מבקשים", הכיצד כ"ק מו"ח אדמו"ר תובע שיעסקו בכל המבצעים, ומעולם לא ראו אותו עומד בעצמו ב"טיימס סקווער" ועוסק ב"מבצע תפילין" - ומדוע עליהם לעשות כן?

הרבי תירץ זאת על פי דברי רש"י "לוי לא ישא שהוא עתיד לשאת את הארון" - משום שהוא צריך לדאוג לתפקידיהם של נכדיו, הרי כבר מעתה יש להקפיד על כבודו. ואין הפירוש שהוא אינו נושא את הארון - אלא שמנשה ואפרים עושים זאת במקומו. ועל דרך זה מובן בנוגע לכ"ק מו"ח אדמו"ר - שהוא דואג שתלמידיו יישאו הארון, אין עליו לשאת כו'. ואין זה שהוא אינו עוסק ב"מבצעים" - אלא שתלמידיו עושים זאת במקומו ובשליחותו.

"אין לנו אלא" (חוקה-חקקתי!)

בש"פ במדבר תש"מ ('שיחות-קודש תש"מ' כרך ג' עמ' 160) אמר הרבי:
ידועה הוראת רבותינו נשיאינו לרבים: מתחילין

מטעם זה כדי שהפעולה תבצע לפועל בהצלחה (וללא קשיים מיותרים) - יש לקיים את הפעולות בין אנשי הצבא ללא כל פירסום. בעיתונות בוודאי שלא ואפילו לא בעל-פה כדי שהדברים לא יגיעו לידיעת אלה ש"תואנה הם מבקשים"...

שאלה ש"תרד"

ערב שיגור קבוצת השלוחים הראשונה לארץ-הקודש, במהלך התוועדות יו"ד שבט תשל"ו ('שיחות-קודש' תשל"ו כרך א' עמ' 457) התבטא הרבי: ואז - כאשר יסייעו להשלוחים בסבר פנים יפות - "תרד" השאלה שמציגים אותם ש"תואנה הם מבקשים" שמיד נטפלו וטענו: מה תועיל נסיעת עשרה אלו וכו' - כאשר יווכחו כיצד הצליחו עשרה אלו ובאופן שלמעלה מן המשוער תיסלל, אפוא, הדרך לשיגור עולים נוספים בעזרת ה' הן לשני מקומות אלו - ירושלים ת"ו וצפת ת"ו, הן לעוד מקומות דוגמתם [ובאופן שהדבר לא ימעט ח"ו בהפצת היהדות בבבל ובחו"ל בכלל, אלא אדרבה: בכך יתווסף גם שם]

כך תוקן חטא עץ-הדעת

ולסיום רשימה זו:

להלן התייחסות של הרבי לפסוק המהווה בעצם את המקור הראשון לביטוי "תואנה הם מבקשים": בשיחת ש"פ בשלח, חמשה עשר שבט תש"נ אות יו"ד התייחס הרבי לשבעת המינים - ובנוגע ל"תאנה" נאמר שם:

"תאנה" גם מלשון "תואנה הוא מבקש" (שופטים יד, ד. וראה אור התורה - להצמח-צדק - מטות ע' א' שמג).

זה רומז על הבירור דעץ הדעת טוב ורע, ובפרט ל[פי] הדעה שעץ-הדעת "תאנה הייתה שבדבר שנתקלקלו בו נתקנו" (ברכות מ, סע"א) ובנוגע להתיקון - היה לכל הדעות ע"י התאנה, כמפורש בקרא (בראשית ג, ז) "ויתפרו עלי תאנה", היינו שעל-ידי (אפילו) "עלה תאנה" תיקנו (חלק מ)הבושה ("יתבוששו") שבאה על-ידי חטא עץ-הדעת.

- ומסיימים בטוב.

תשמ"ב. המו"ל.] היו כאלו שניסו לטעון שפעולה זו נעשית כביכול, כדי לגייס כספים.

ועשו חשבון פשוט: בספר תורה יש 304.805 אותיות וכאשר לוקחים דולר אחד עבור כל אות ובוודאי היו שנתנו יותר מדולר א' - קיבלו לכל-הפחות סכום כפול ממספר האותיות שבס"ת [=שבספר תורה]. ולאחרי כל ההוצאות שבדבר (מחיר הקלף והדיו, התשלום ל"סופר" וכו') - נשאר סכום של 500.000 דולר!

חשבון זה - המשיך הרבי - אין לו אחיזה במציאות כלל וכלל. העובדה האמיתית היא - שעל כל אחד מספרי-תורה הכלליים היו צריכים להשקיע מאות ואפלי דולר!

הרבי פירט:

לא לקחו בחשבון את ההוצאות הכרוכות

1) במשלוח "קבלה" על הדולר שנתקבל עבור אות בס"ת.

2) משלוח "תעודה" שנכתבה לזכותו אות בפרשה זו. - הם לכל-הפחות [הוצאה של] שתי דולר עבור כל אות.

זאת מלבד -

3) ריבוי ההוצאות על התעמולה ופירסום הדבר בכל קצוי תבל!

דברים אלו השמיע הרבי בש"פ תשא תשמ"מ ('התוועדות תשמ"מ' כרך ב' עמ' 1090 ואילך) ותוכנם היה: צריך להיזהר בכל פרוטה של צדקה, ועל-דרך הדין שאין משנים מצדקה לצדקה. על-אחת-כמה וכמה כאשר יודעים שישנם כאלו ש"תואנה הם מבקשים", צריכים להיזהר ביותר מכל ענין שיכול להתפרש באופן בלתי רצוי.

ביקורים בצה"ל מוטב ללא פירסום (מוקדם)

בסיום חודש תשרי תשל"ד ביקש הרבי ב"יחידות" (מיוחדת) - את האורחים תושבי ארצינו-הקדושה לבקר עם שובם ארצה ביחידות צה"ל ולעודד את רוחם של החיילים ולמסור להם פ"ש משמו.

בין השאר אמר להם (לפי 'שיחות-קודש' תשל"ד כרך א' עמ' 437):

'בל תשחית' בבית המקדש?

מהי מצוות בניין בית המקדש - לבנות את הבית או שיהיה קיים, ואיך 'חקירת' הרוגטשובר בעניין קשורה לשמירת הכוהנים בבית המקדש • כוהן שנרדם בשמירה, איש הר הבית היה רשאי לשרוף את בגדיו - האם אין כאן איסור 'בל תשחית'? • בהתאם להוראת הרבי לעסוק בימים אלו בהלכות בית הבחירה, מוגשת סוגיה מרתקת מתורת רבינו - מעובדת בידי מערכת 'התקשרות'

המקדש. כי במצוות "לעשות בית לה'", שיהיה בית, נכלל גם שהוא יהיה בית של כבוד, "פלטרין שיש עליו שומרין", ומכיוון שהמצווה היא לא הבנייה עצמה אלא שהבית יהיה קיים, לכן: כל העניינים שגורמים שיהיה בית "וכל עניינו" - כוללים גם את שמירת המקדש, "פלטרין שיש עליו שומרין" - הם בכלל מצוות עשיית הבית לה'.

לפי זה יובן מדוע התחלת מסכת מידות היא בעניין שמירת המקדש - מכיוון ששמירת המקדש היא פרט ב"בניינו", ועל-כל-פנים ב"וכל עניינו".

ועתה יש לבאר, מדוע תוכן דברי המשנה נשנה באופן זהה גם בתחילת מסכת תמיד (א.ק.)?

אלא שבשמירת המקדש יש שני עניינים: א) פרט במקדש עצמו, השייך למסכת מידות, כאמור. ב) השמירה היא פרט בעבודות הנעשות בבית המקדש, ועניין זה שייך למסכת תמיד.

לפי זה יובן מדוע במסכת תמיד הובאו רק שלושה מקומות בבית המקדש שהכוהנים שומרים בהם, ובמסכת מידות הובאו גם עשרים ואחד המקומות שהלויים היו שומרים בהן. כי בעבודה הנעשית בבית המקדש נוגעת רק שמירת הכוהנים, מה שאין כן כבוד המקדש ("פלטרין שיש עליו שומרין") הוא על ידי שמירה בכל 24 המקומות (וראה בארוכה לקוטי שיחות כרך י"ג ע' 57).

איתא במסכת מידות (פרק א, א): "בשלושה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש..."

יש להבין: עניינה של מסכת מידות הוא לא סיפור והרצאת הדברים שנעשו בבית המקדש, אלא "מדת המקדש וצורתו ובנינו וכל ענינו" (לשון הרמב"ם בהקדמתו לפיהמ"ש, הובא בתוספות יום טוב למסכת מידות), ומדוע נשנה כאן עניין שמירת המקדש, שאינו שייך ל"מדת המקדש וצורתו"?

אומנם שמירת המקדש היא עניין שנוגע למקדש עצמו, וכמו שכתב הרמב"ם (בית הבחירה פרק ח) ששמירת המקדש היא "כבוד לו (כי) אינו דומה פלטרין שיש עליו שומרין לפלטרין שאין עליו שומרין" - אף-על-פי-כן: מכיוון שהשמירה היא רק בשביל כבוד המקדש אך איננה פרט במקדש עצמו, מדוע נשנה עניין השמירה במסכת מידות?

כדי להבין זאת יש להקדים דיון בלשון הרמב"ם (ריש בית הבחירה): "מצוות עשה לעשות בית לה'", ופירש הרג"ובי (צפנת פענח מהדורה נתייגא ג, ב) שהלשון: "לעשות", ולא: "לבנות" מכון לכך שהמצווה היא לא העשייה, הבניין, כי אם קיום הבית. לדבריו, זה ההבדל בין המשכן למקדש, שבמשכן המצווה הייתה בניינו והקמתו, אבל בניין המקדש הוא אמצעי למצווה - קיום הבית לה'. עיין שם באריכות.

ובעניינו יש לומר:

גם שמירת המקדש היא פרט במצוות עשיית

(משיחות מטו"מ תשל"ו,
הוספות לליקוטי שיחות ח"ח ע' 464)

קלקול או תיקון

"ורשות היה לו לשרוף את כסותו" (מדות א, ב).

"איש הר הבית היה מחזר על כל משמר ומשמר, ואבוקות דולקין לפניו: שכל משמר שאינו עומד, ואומר לו איש הר הבית, שלום עליך; ניכר שהוא ישן - חובטו במקלו, ורשות היה לו לשרוף את כסותו".

(מידות א, ב)

וכתב הרא"ש: "ואין כאן משום 'בל תשחית', משום דהפקר בית דין היה הפקר".

והקשו על זה (עזרת כהנים, דבר אברהם חלק ב' ע' 176 ועוד): הרי איסור 'בל תשחית' חל גם בדבר הפקר, וכיצד מותר לכוהנים לשרוף את כסותם?

יש שביארו את כוונת הרא"ש, שדין 'הפקר בית דין' למדים מהכתוב "כל אשר... יחרם כל רכוש" (עזרא י, ח. יבמות פט, ב), וממילא, לבית-הדין ניתן כוח להפקיר באופן כזה שהדבר יהיה כאילו אבוד מהעולם, ואז ממילא שריפת ההפקר לא נחשבת עבירה על איסור בל תשחית (ראה דבר אברהם שם).

אך, נוסף על הדוחק בסברה זו, מסתימת לשונו של רבינו הזקן בשולחנו (חושן משפט שמירת גוף ונפש ס"ד) שאיסור 'בל תשחית' הוא "אפילו משל הפקר" - מבלי לחלק (גם לא ברמז) שיש הפקר שאין בו משום איסור 'בל תשחית' - מוכח שהוא סובר שאיסור 'בל תשחית' קיים גם בדבר שהוא הפקר בית דין. והדרא קושיא לדוכתא - כיצד שרפו את כסות הכהנים, דבר העולה לכאורה לכדי איסור בל תשחית, בפרט לדעת אדמו"ר הזקן.

תירוץ נוסף ב'אחרונים' (תפא"י כאן, עזרת כהנים ודבר אברהם שם): שריפת הכסות נועדה לזרז את השומרים, ולכן דינה כמי ששובר כלים כדי להטיל אימה על אנשי ביתו, וזה מותר.

ותמוה: לכמה דעות (סמ"ק סקע"ה, חינוך מצוה תקסט, ועוד, וי"ל שגם הרא"ש ס"ל כן) וכן פסק אדמו"ר הזקן (חר"מ שם) איסור 'בל תשחית' חל אפילו במקרה שהמשחית "כוונתו כדי להראות כעס וחימה להטיל אימה על בני ביתו שאינן נוהגין כשורה".

אלא: איסור בל תשחית הוא דווקא "כשעושה דרך השחתה וקלקול, אבל על מנת לתקן מותר לקלקל, אם

אי אפשר לתקן אלא על ידי קלקול זה" (שו"ע אדה"ז שם ס' טו), ולפי זה ניתן לומר ששריפת הכסות בידי איש הר הבית הייתה מוצא אחרון לזירוז הכוהן הישן, ומעשה זה הוא כדין 'מקלקל על מנת לתקן', שמוותר.

ברם, דין 'המקלקל על מנת לתקן' הוא כשאין הקלקול עולה לכדי השחתה, כגון השרוף בגד על מנת לכסות דם באפרו, וכדומה, ששריפת הבגד לא נעשית לשם איבודו והשחתתו אלא בעבור יצירת אפר.

מה-שאין-כן שריפת הכסות בבית המקדש עניינה איבוד והשחתת הכסות, שהרי התועלת לשומר (שלא יישן עוד פעם) באה מצד איבוד כסותו, וזו השחתה של ממש ויש בזה איסור 'בל תשחית'.

זה לטובה

הדבר יובן בהקדמת דברי רבינו הזקן לאיסור 'בל תשחית' שבבירית כלים או קריעת בגדים, וזו לשונו: "כשם שצריך להיזהר בגופו, שלא לאבדו ולא לקלקלו ולא להזיקו, כן צריך להיזהר במאודו (רכושו) שלא לאבדו ולא לקלקלו ולא להזיקו".

בלשון זה, "כשם... כך...", מחדש רבינו שלשני איסורים אלו יש גדר אחד.

בהלכות נזקי גוף ונפש (ת"ט) כותב רבינו ש"מותר להתענות לתשובה", כי "צער זה טובה היא לו להציל נפשו". היינו, שהגם שהטובה 'להציל נפשו' באה מצד הצער - מכל מקום מותר להתענות, בגלל שצער זה טובה היא לו.

כן הוא גם בנוגע לגרימת צער לאחרים, שמוותר להכות את משרתו כשאינו שומע בקולו (אם התנה על כך עמו בתחילה כששכר אותו) "הואיל והיא לטובתו", אף שטובתו היא מצד ההכאה.

ומכיוון שאיסור 'בל תשחית' יש לו גדר זהה של נזק הגוף, מובן, שכאשר אדם מאבד דבר כלשהו בשביל טובתו של מישהו שנמצא ברשותו, גם כאשר הטובה באה מצד איבודו של הדבר, ובעניינינו - טובתו של השומר שלא יישן עוד פעם באה מצד איבוד כסותו - אין חל כאן איסור 'בל תשחית', "הואיל והיא לטובתו".

(משיחת ע"ח מנ"א תשל"ו - הוספות ללקו"ש ח"ח ע' 465)

לוח השבוע

הלכות ומנהגי חב"ד

כדי שלא לתת מקום לחשש אבלות בשבת².
הפטרה: "דברי ירמיהו" (ירמיה א, א - ב, ג),
הנדפסת בחומשים בסוף פרשת מטות.
פרקי-אבות - פרק א³.

2 לקוטי-שיחות כרך ד עמ' 1091. ומציין לחגיגה (יח, סע"א) - שגם איסור התירו שם מטעם כעין זה. והיו שנים שבהן הקפיד הרבי להתוודע בכל אחת משבתות בין המצרים.
3 בחו"ל פרק ו.

שבת-קודש פרשת פינחס¹ י"ט בתמוז

בשבתות של 'כין המצרים' יש להישמר מעניינים של חשש אבלות, יותר מאשר בשאר שבתות השנה,

1 מלא יו"ד, כי במסורה כולם מלאים חוץ מאחד (בית-שמואל, שמות וראו מנחת שי ר"פ פינחס ושי"נ לזוהר (נפרשתנן) רכ"א; וכו'. גטין). הערת הרבי בלקוטי-שיחות כרך יג עמ' 93. ומאז נדפס תמיד מלא (ומשום-מה, בכרך ח עמ' 160 בראש השיחה נדפס חסר, ובראשי העמודים הבאים - מלא).

ב"ה

צעירי אגודת חב"ד
כל הלכלכל אחד

אגף המבצעים
לדיבלי לימות תשס"ח

7

נישמה
יחידו לכל נשמת יהודיית

מגזין חודשי תוכן יהודי חסידי מרתק

פרשה
ד' חגן ישיבת תלמידי חסידים

מגזין לפרשת השבוע

ערכת התוכן החודשית

Mivtzoim.co.il להתרשמות והזמנות
כנסו לאתר המבצעים:

לעיון במדאי המקומות ובהרחבות במלאים - ספר הלכות ומנהגי חב"ד ליום יום ולמעגל השנה מאת הרב יוסף-שמחה גימבורג

מצוות שאין להן קץ

עבודתם של ישראל היא להחדיר את ה'בלי גבול' ב'גבול' - לבטל את ה'יש' ל'אין'

מאוד הוא, שגם בהגבלת העולם ממשיכים את ה'בלי גבול' של התורה ומצוות. כלומר, אין כוונת הכתוב לומר שהעולם הוא מוגבל והתורה והמצוות הן בלי גבול, שהרי זה דבר הפשוט: מאחר ולעולם יש התחלה, בהכרח שיש לו סוף, ואילו התורה והמצוות, שהן חוכמתו ורצונו של הקב"ה, בוודאי שאין להן גבול! אלא, החידוש הוא שה'בלי גבול' של התורה והמצוות, בבחינת "רחבה מצוותך מאוד", נמשך וחודר גם בגבול העולם - "לכל תכלה ראיתי קץ", ובתורה עצמה: למרות שאמיתות עניין ה'בלי גבול' הוא בפנימיות התורה, הנה גם בלימוד הנגלה נמצא ה'בלי גבול' של הלימוד דפנימיות.

וזה עבודתם של ישראל - להמשיך את אור ה'בלי גבול' בתורה והמצוות לתוך הגבלות העולם. ועל זה אמרו רז"ל (כתובות ה, א) "גדולים מעשה צדיקים ממעשה שמים וארץ", שמעשה שמים הוא יש מאין, ומעשה הצדיקים הוא ביטול ה'יש' ל'אין', שזהו עניין המשכת ה'בלי גבול'.

"גדולים מעשה צדיקים" - זו גדלות אמיתית, שאין לה שיעור, גדלות באין ערוך מבריאת שמים וארץ, שכן המשכת אור הבלתי גבול של התורה והמצוות בעולם פועלת שהעולם עצמו, כפי שהוא בגדרו, במציאות והגבלה, יהיה בבחינת אין ו'בלי גבול'.

זו תכלית עבודתם של ישראל, שהיירידה תהיה לצורך עליה, שישאל ימשיכו בעבודתם בהגבלת העולם את בחינת ה'בלי גבול'.

דוגמה בעבודה בפועל: מצד טבע העולם יהודי ששומר שבת ונזהר מאונאה וגזל, יכול להפסיד ממון. למרות זאת, ישראל פועלים על-ידי עבודתם המשכה שלמעלה מהטבע - בטבע, ולא זו בלבד שלא יגרע בפרנסה אלא אדרבה: בהגבלת העולם ממשיכים את ה'בלי גבול' כמו שנאמר (מלאכי ג, י) "והריקותי לכם ברכה עד בלי די".

"לְכָל תְּכַלֶּה רְאִיתִי קֵץ, רְחֵבָה מְצֻוֹתֶיךָ מְאֹד". (ק"ט, צו)
אדמו"ר הצמח-צדק מביא (אור התורה חלק ג' תקה, ב) את מאמר המדרש (בראשית רבה פרשה י' פסיקתא א') על הכתוב "לכל תכלה ראיתי קץ": "לכל יש סיקוסים (מידה וגבול) - שמים וארץ יש להן סיקוסים, חוץ מדבר אחד שאין לו סיקוסים, ואיזו? זו התורה, שנאמר (איוב יא, ט): "ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים".

ומבאר ה'צמח צדק' כפירוש המפרשים (רבינו אברהם אבן עזרא על הפסוק) שלכל דבר שיש לו התחלה בהכרח שיש לו קץ וסוף, אבל "רחבה מצותך מאד" - שלמצוות אין קץ וגבול.

ביאור העניין:

מצוות הן בלי גבול, לא רק ביחס לגדרי העולם המוגבלים, אלא זהו 'בלי גבול אמיתי', שכן המצוות הן של הקב"ה הלא מוגבל.

על-אחת-כמה-וכמה התורה, שהיא שאין בה אפילו את ההגבלה שיש במצוות. שהרי המצוות מתממשות בהגדרות מוגבלות בלבד. לדוגמה, בתפילין יש ארבע פרשיות ולא יותר, בשיעור מצומצם של אצבעיים על אצבעיים. עיקרון זה קיים בכל המצוות. מה-שאין-כן התורה היא בלי גבול, מאחר והיא חכמתו ורצונו של הקב"ה למעלה מהעולמות.

בפרטיות יותר: חלק הנגלה בתורה הוא בהגבלה, ולכן מצאנו כמה תנאים ואמוראים שלמדו את כל התורה כולה (ראה מנחות צט, ב), ואת זה ניתן להשיג, מכיוון שהתורה היא בהגבלה.

אך אמיתות העניין ד'בלי גבול' היא בפנימיות התורה, שעליה נאמר "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". זה יתגלה לעתיד לבוא על-ידי משיח, שילמד תורה את כל העם, גם את האבות ומשה רבינו, שמכיוון שכבר למדו את כל התורה כולה, הוא יגלה את פנימיות התורה שאין לה מידה כלל.

החידוש בכתוב "לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצוותך

(מעובד מתוך מאמר ד"ה ויכולו תשכ"ה.
תורת מנחם חלק מא עמ' 171)

עת לדעת

נערך על ידי הרב אברהם שמואל בוקיעט

כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ מייסד "אגודת חסידי חב"ד בארץ הקודש ת"ר".

(אג"ק שלו ח"ה ע' תידתב).

כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ביסס את 'אגודת חסידי חב"ד' כמוסד העליון של חסידות חב"ד בארץ הקודש. במקביל הורה להקים את 'צעירי אגודת חב"ד' כמחלקה לצעירים תחת אגודת חסידי חב"ד. עם הזמן הועברה לידי צעירי אגודת חב"ד העבודה בהפצת המעיינות והיהדות, כאשר בידי אגודת חסידי חב"ד נשארה הדאגה למוסדות החינוך, לביסוסם, לייצוגם, וכן האחריות על הקהילות, בתי הכנסת, משרות לאנ"ש, ושאר צרכי אנ"ש.

כחלק מאחריות זו עומדים תחת אגודת חסידי חב"ד גם מוסדות מרכזיים אחרים, כמו "רשת אהלי יוסף יצחק", "נשי ובנות חב"ד", ועוד.

סיום שבעת ימי המשתה של הבר מצווה של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ.

(ראה במפתח מאמרים בספר המאמרים תרנ"ב:ג. אג"ק כ"ק אדמו"ר ח"ה ע' קצנ)

תרנ"ג

תרנ"ג

י"ט
תמוז

ת"ש

תר"מ

נקבע התקנון הרשמי של "אגודת חסידי חב"ד" בארצות הברית. שמו של כ"ק אדמו"ר שהיה אז בצרפת, הופיע בין עשרים חברי ההנהלה שתחת נשיאותו של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ. מתוך התקנון:

"ראשית: שם החברה יהיה אגודת החסידים אנשי חב"ד בארצות הברית.

שנית: המטרות אשר עבורן תתארגן האגודה הזאת, הן:

1. לפתח את המצב השכלי, הגשמי והחברותאי בין החברים.
2. להגדיל את רוח היהדות בין החברים ובניהם.
3. לאפשר מרכז הקהילה בשביל המפעלים הקהליים, האזרחיים והחברותאים, השונים בהסתדרויות השונות בקהילה, ולהתפתח את רוח האמריקאות.
4. ליצור קשר כללי של הדדה משותפת ועזרה בין החברים וכתת החסידים".

(תולדות חב"ד בארצות הברית ע' יח, קעהקעז)

יום כניסת כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, בכריתו של אברהם אבינו ע"ה. מסופר שבכרית כשהילד בכה, אמר זקנו כ"ק אדמו"ר מהר"ש: "מה אתה בוכה, לכשתגדל תהיה רבי ותאמר חסידות בשפה ברורה".

לימים הורה הרבי להתוועד ביום זה, ואף הגיה מאמרי חסידות שראו אור בקונטרסים מיוחדים בתאריך זה בתשמ"ט (ד"ה "וחזקת והיית לאיש") ובתש"נ (ד"ה עשרה שיושבין") - ראה תורת מנחם ספר המאמרים מלוקט כרך ד' עמ' פד, קג.

(תורת מנחם ח"א ע' 9, וראה ליקוטי דיבורים ח"ד ע' תריח)

"באמצע המדרכה, בנו הושיט לרבי יד"

שגרת עבודת הקודש של נשיא הדור בבית חיינו: אורחים, בקשות
ברכה ותפילות עם הציבור

מתוך יומנו של הרב אהרון קורנט

לו יד, ואז ניגש גם הנ"ל והרבי נתן לו יד לשלום.
אח"כ חילק ונתן צדקה, אמר 'אָ דאָנק'.

יום שני כ"א תמוז

לפני מנחה, לאחר שחילק צדקה, עשה בידו הק'
לילד קטן שלום. אחרי תפילת מעריב, ביקש אחד
ברכה עבור נכדיו, והרבי ברכו ברפואה שלימה,
ואמר שיכניס למזכירות את שמו ושם אימו [כך
שמעת].

יום חמישי כ"ד תמוז

יצא לקרה"ת ב-10:20. עיין ברש"י. לאחר קרה"ת
כשהרבי הלך לחדרו, ניגש אחד שעשה 'מי שברך'
לחולה בקרה"ת, וביקש מהרבי ברכה עבור אותו
חולה, ואמר לו הרבי "רפואה קרובה, עשו מי
שברך[!]."

יצא למנחה ב-15:20. לפני כן, נתן סידור לחתן
[הנוסע למקום חתונתו]. אחרי התפילה בירך
נוסעים. בשעה 16:50 נסע הרבי לביתו עם בנימין
[לא כרגיל עם קרינסקי], ובשעה 17:20 חזר לבד
ברגל.

[שמעתי שאחייניתו [בת אחיו] של הרבי באה
לביתו. ועוד שמעתי שבשנים הקודמות היא
החזירה את הרבי ל-770 עם הרכב שלה. שמעתי
שבנימין נסע לשדה התעופה לקחת אותה
לנסיעתה חזרה לאה"ק. יצא למעריב ב-21:30
ונסע לביתו 23:30 [המזכירות התכוננו לנסיעת
הרבי כמעט אחרי מעריב].

יום שישי י"ח תמוז

הרבי הגיע מביתו ב-10:15, נתן וחילק צדקה. הלך
לספרייה ב-19:55. חזר כעבור כמה דקות וחילק
צדקה. לקבלת שבת ירד לערך ב-21:15. הלך
לספרייה ב-21:55.

שבת קודש פרשת פנחס י"ט תמוז

הגיע מהספרייה ב-8:55. לשחרית ירד ב-10:00.
אחרי שמונה-עשרה אחז הציציות ובדקן, אך
במוסף שלא כבדרך כלל שמחזיק את הציציות,
הפעם אחז את קצה הגארטל, ועזבו, ושוב תפס, עד
אחרי שחזר לקדושה. הורה לנגן ב"הוא אלוקינו".
אחרי התפילה שרו "שיבנה ביהמ"ק", ובידו הק'
הורה להגברת השירה. הלך לספרייה ב-14:45.
חזר ב-15:40. למנחה יצא ב-20:00. אחרי
התפילה, שרו "שיבנה ביהמ"ק", ובידו הק' הורה
להגביר השירה.

יצא למעריב ב-21:25. אח"כ נסע לביתו, שרו
"שיבנה ביהמ"ק", והרבי הורה בדרכו ומהמכוננית
להגברת השירה.

יום ראשון כ' תמוז

כנסע לביתו אחה"צ ב-18:10, הצדיע [עשה
שלום] בידו הק' לשוטרים שישבו בניידת מול
770. כשחזר מביתו ב-19:00, עשה 'שלום' בידו
הק' לאורח מאה"ק שעמד בצד אחד, ואח"כ
לאורחת שעמדה בצד שני. המשיך בדרכו, ובאמצע
המדרכה בנו של הנ"ל נתן לרבי יד, והרבי החזיר

פרשת פינחס

פרשת פינחס

הרבי מהר"ש אמר פעם בילדותו, בדרך הצחות:

הפרשיות חוקת ובלק מחוברות לפעמים, וכן הפרשיות מטות ומסעי; ואילו פרשת פינחס אינה מחוברת לא לבלק ולא למטות. זאת משום שכן פינחס הוא 'דוקרני'...

(מפי השמועה)

והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם (כה, יג)

פינחס שלא ברצון חכמים... בקשו לנדותו, אילולי שקפצה עליו רוח הקודש ואמרה: והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם (ירושלמי סנהדרין ספ"ט)

פינחס העמיד בסכנה לא רק את גופו (שכן בני שבט שמעון היו עלולים להרגו) אלא אף את נשמתו (שהרי החכמים ביקשו לנדותו), ובלבד שתוסר חמתו של הקב"ה מעל ישראל ותיפסק המגיפה. כיוצא בזה אנו מוצאים אצל הבעל-שם-טוב ותלמידיו, שלא אחת הפקירו את העולם-הבא שלהם למען טובתו של יהודי שני.

(ליקוטי-שיחות, כרך יח, עמ' 320)

תחת אשר קינא לאלוקיו (כה, יג)

פינחס קינא לכוח האלוקי שבני-ישראל ניצלו לרעה כאשר נהו אחרי בנות מואב. מבואר בחסידות שכוח ההולדה הוא בעצם כוח אלוקי (בהיותו כעין כוח הבריאה יש מאין, שהוא בחיק הבורא בלבד), אלא שיכולת אלוקית זו ניתנה אף לבשר ודם.

(ליקוטי-שיחות, כרך ח, עמ' 153)

ויכפר על בני-ישראל (כה, יג)

שעד עתה לא זז, אלא עומד ומכפר עד שיחיו המתים (ספרי)

מה נשתנה חטא פעור משאר חטאי בני-ישראל, שהוא זקוק לכפרה תמידית?

אלא המשמעות הפנימית של חטא פעור היא החשבת תענוגי העולם ועשייתם עיקר, ומידה זו מצויה בקרבנו תמיד.

(ליקוטי-שיחות, כרך ז, עמ' 1327)

ובני קורח לא מתו (כו,יא)

בכל דור ודור יש יורשיו של קורח וממשיכי דרכו.

(ספר-השיחות תש"א, עמ' 138)

עולה תמיד (כג,ג)

קרובן התמיד, המסמל את כללות הקרבנות, היה עולה, שהוא "כליל לה".

לומר לך: אם רצונך להגיע לדבקות אמיתית (קרובן מלשון קירוב), עליך לעבוד את עבודתך "כליל לה" - שלא על-מנת לקבל פרס.

(מהתועדות י"ב בתמוז תשד"מ. התועדות תשד"מ כרך ד, עמ' 2180)

* * *

קורבן עולה, שהיה "כליל לה", רומז לביטול מוחלט להקב"ה; ו"עולה תמיד" מורה שביטול זה הוא תמידי, במשך כל היום.

ובעבודת האדם: מיד בראשית היום מבטאים ביטול מוחלט להקב"ה על-ידי אמירת "מודה אני", וביטול זה מטביע את חותמו על כל היום.

(לקוטי-שיחות, כרך ג עמ' 940)

זה האשה אשר תקריבו לה'... את הכבש אחד תעשה בבוקר (כח,ג-ד)

פתח הכתוב בלשון רבים ("תקריבו") וסיים בלשון יחיד ("תעשה").

מסביר כ"ק אדמו"ר הזקן:

קול הכבש מעורר רחמים, ומשמעותה של הקרבת הכבש בעבודת האדם היא - התעוררות רחמים על הנשמה, שירדה מאיגרא רמה לבירא עמיקתא. הפסוק פותח בלשון רבים, שכן זו חובתו של כל יהודי ויהודי.

ואולם התעוררות זו באה על-ידי מוח הדעת, דהיינו התבוננות מעמיקה בגודל הירידה. לכן מופנה הציווי על העשייה בפועל אל משה רבינו, שהוא ממשיך את בחינת הדעת בנשמות ישראל, כמבואר בחסידות.

(לקוטי-תורה במדבר עמ' עח)

את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים (כח,ד)

הן בתקופות של 'בוקר' בחיים, תקופות מאושרות, והן בתקופות של 'בין הערביים', תקופות קשות - יש להתמיד בעבודת הקרבנות, קירוב לה' ודבקות בו יתברך.

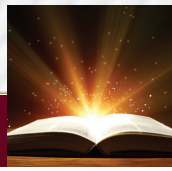
(מהתועדות י"ב בתמוז תשד"מ. התועדות תשד"מ כרך ד, עמ' 2182)

עולת תמיד העשויה בהר סיני (כו,ו)

"עולת תמיד" - התשוקה התמידית של הנשמה לצאת מן הגוף ולחזור לשורשה ומקורה האלוקי (בלשון החסידות: "אהבה מסותרת").

"העשויה בהר סיני" - אהבה זו נקבעה בכל נשמה יהודית על-ידי ההתגלות הנעלית של מעמד הר-סיני.

(אור-התורה במדבר עמ' א'קנו)

"משה קיבל תורה מסיני"

משה קיבל תורה מסיני . . הווי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה (פרק א, משניות א, יב)

ההוראה מאופן נתינת התורה במעמד הר סיני, שעל זה אמרו חז"ל "מה להלן כו' אף כאן כו'":
אף-על-פי שהתורה ניתנה לכל ששים ריבוא בני-ישראל, ועד שאיתא במדרש שאילו היו ישראל ששים ריבוא חסר אחד לא היתה ניתנת התורה אפילו למשה רבינו, מכל מקום, "משה קיבל תורה מסיני" באופן ש"אתה (משה) מחיצה לעצמך", היינו שישנו עניין של הבדלה בין משה רבינו לכל בני-ישראל, כיוון שמשה רבינו צריך למסור את דבר ה' כמו שהוא, מבלי להתחשב איך יתקבלו הדברים אצל השומעים.
וזהו גם שבמעמד הר סיני היו מסתכלים למזרח ושומעים את הדיבור יוצא "אנכי גו'", וכן לארבע רוחות ולמעלה ולמטה, היינו, שמכל הצדדים היה אך ורק גילוי אלקות כמו שהוא לאמיתתו.
ובהתאם לכך צריכה להיות גם הנהגתם של רבנים ומורי הוראה - לומר את האמת של התורה כמו שהיא, ללא פשרות, ולא לנסות להתאים את התורה לפי רוחם של הבעלי-בתים שומעי לקחו, בגלל שחושש שאם לא יהיו הדברים לפי רוחם, לא יקבלו את הדברים, ובמילא יתמעט הכבוד שרוחשים לו, מפני שיחשיבוהו ל"בטלן"...
וכאמור, שאצל כל בני-ישראל צריכה להיות ההנהגה על-פי מאמר המשנה "הוי מתלמידיו של אהרן . . אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", שאף הרחוקים מתורת ה' ועבודתו ולכן נקראים בשם בריות בעלמא, צריך למשכן בחבלי עבותות אהבה, וכולי האי ואולי יוכל לקרבן לתורה ועבודת ה'", ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר אודות רבנים ומורי-הוראה, שתפקידם לקרב את בני-ישראל לאביהם שבשמים.

(תורת מנחם' תשי"ז, כרך כ עמ' 63)

ידוע ומבואר בספרים בדקדוק הלשון בכמה מקומות שקבלת התורה היתה "מסיני" - "משה קיבל תורה מסיני", "הלכה למשה מסיני" - שלכאורה הוי ליה למימר "הלכה למשה ממתן-תורה", "משה קיבל תורה מהקב"ה" וכיוצא בזה, ומה נוגע כאן הענין ד"סיני"? - ומבואר בזה, שקבלת התורה אצל משה היתה על-ידי זה שלמד מאופן ההנהגה ד"סיני":

הטעם לכך שהר סיני זכה שעליו ניתנה תורה, הוא - לא מפני היותו גבוה מכל ההרים, אלא אדרבה - להיותו "מכיך מכל טוריא"...

ועל-דרך-זה בנוגע למשה רבינו - שלמרות כל מעלותיו, שהיה משבט לוי, ובשעה שקיבל את הנבואה בפעם הראשונה היה ראוי להיות כהן גדול, שהוא "קודש הקדשים" מכל ישראל - היה "עניו", ולא "עניו" סתם, אלא "עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה". היינו, שבכל מקום שבו ישנו אדם מישראל, מזמן משה ועד הדורות האחרונים, "עד היום האחרון", עומד משה בתנועה של ענוה ושפלות ("אַרְאָפְּגַעְפְּאֵלְנְקִיִּיט") לגביו! ובזכות הנהגה זו - שלמד משה רבינו "מסיני" - קיבל את התורה.

ולכן: מי הוא ה"תלמיד ותיק" ש"עתידי לחדש" - מי שיזכור שהתורה ניתנה "למשה מסיני", עם כל העניינים שהיו שם: הביטול של הקדמת נעשה לנשמע, והעניין ש"מכיך מכל טוריא".

(תורת מנחם' תשט"ז, כרך טו עמ' 96)

שניים מקרא ואחד תרגום

לכון בנְכִלְיָהוּן דִּי נְכִילוּ לְכוּן עַל עֶסֶק פְּעוּר וְעַל עֶסֶק
 כְּזָבִי בַת רַבָּא דְמִדְּנָן אַחְתְּהוֹן דְאַחְתְּקִטְלַת בְּיֻמָּא דְמוֹתְנָא
 עַל עֶסֶק פְּעוּר: א וְיָהִי אַחְרֵי הַמּוֹנֶפֶה פ פִּסְקָא בַּאֲמַצְע
 פִּסּוּק וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֵל אֱלֹעֶזֶר בְּנֵי־אֶהֱרֹן
 הַכֹּהֵן לֵאמֹר: וְהִי אַחְרֵי הַמּוֹנֶפֶה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 וְאֵל אֱלֹעֶזֶר בְּנֵי־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן לֵאמֹר: וְהוּא פֶתֶר מוֹתְנָא
 וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה וְלֶאֱלֹעֶזֶר בְּר אֶהֱרֹן כְּהֵנָּה לְמִימַר: ב שְׂאוּ
 אֶת־רֹאשׁ א | כְּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה
 וְכַעֲלָה לְבַיִת אַבְתָּם כְּל־יָצֵא צְבָא בְּיִשְׂרָאֵל: שְׂאוּ
 אֶת־רֹאשׁ א | כְּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וְכַעֲלָה
 לְבַיִת אַבְתָּם כְּל־יָצֵא צְבָא בְּיִשְׂרָאֵל: קִבִּילוּ ית חֲשַׁבֵּן כַּל
 כְּנִשְׁמָא דְבְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכַּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא לְבַיִת
 אַכְהֲתֵהוּן כַּל נֶפֶק חִילָא בְּיִשְׂרָאֵל: ג וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
 וְאֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן אֲתָם בְּעֶרְכַת מוֹאֵב עַל־יְרֵדוֹן וַיְרַחוּ
 לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן אֲתָם בְּעֶרְכַת מוֹאֵב
 עַל־יְרֵדוֹן וַיְרַחוּ לֵאמֹר: וּמְלִיל מֹשֶׁה וְאֱלֹעֶזֶר כְּהֵנָּה אָמְרוּ
 לְמִמְנֵי יְהוֹזֵן כְּמִי־שִׂיא דְמוֹאֵב עַל יְרֵדָא דִּירְחוּ לְמִימַר:
 ד מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וְכַעֲלָה כְּפֹאֲשֵׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
 מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הַיְצֵאִים מֵאַרְצָא מִצְרַיִם: מִבְּנֵי עֶשְׂרִים
 שָׁנָה וְכַעֲלָה כְּפֹאֲשֵׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
 הַיְצֵאִים מֵאַרְצָא מִצְרַיִם: מִכַּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כְּמָא דִּי
 פִּקִּיד יי ית מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי נֶפְקוּ מֵאַרְעָא דְמִצְרַיִם:
 שֵׁנִי ה רְאוּבֵן כְּכֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת
 הַחֲנֹכִי לְפִלֹא מִשְׁפַּחַת הַפְּלֹאִי: רְאוּבֵן כְּכֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
 רְאוּבֵן חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲנֹכִי לְפִלֹא מִשְׁפַּחַת הַפְּלֹאִי:
 רְאוּבֵן בּוֹכְרָא דִּישְׂרָאֵל בְּנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ וַרְעִית חֲנוּךְ
 לְפִלֹא וַרְעִית פִּלֹא: ו לְחֻצְרֵן מִשְׁפַּחַת הַחֲצֹרֹנִי לְכַרְמֵי
 מִשְׁפַּחַת הַכַּרְמֵי: לְחֻצְרֵן מִשְׁפַּחַת הַחֲצֹרֹנִי לְכַרְמֵי
 מִשְׁפַּחַת הַכַּרְמֵי: לְחֻצְרֵן וַרְעִית חֲצֹרֹן לְכַרְמֵי וַרְעִית
 כַּרְמֵי: ז אֱלֹה מִשְׁפַּחַת הַרְאוּבֵנִי וַיְהִי פְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה
 וָאַרְבָּעִים אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: אֱלֹה מִשְׁפַּחַת
 הַרְאוּבֵנִי וַיְהִי פְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וָאַרְבָּעִים אֶלֶף וּשְׁבַע
 מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: אֵלִין וַרְעִית רְאוּבֵן וְהוּוּ מְגִנְיָהוֹן
 אַרְבָּעִין וְתַלְתָּא אֶלְפִין וּשְׁבַע מֵאָה וְתַלְתִּין: ח וּבְנֵי פִלֹא
 אֵלִיאָב: וּבְנֵי פִלֹא אֵלִיאָב: וּבְנֵי פִלֹא אֵלִיאָב: ט וּבְנֵי

י וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: וּמְלִיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: יא פְּנִיחָם בְּנֵי־אֱלֹעֶזֶר
 בְּנֵי־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁבִי אֶת־חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 כְּהֵנָּה אֶת־קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא־כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 כְּקִנְאָתִי: פִּינִיחָם בְּנֵי־אֱלֹעֶזֶר בְּנֵי־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁבִי אֶת־
 חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כְּהֵנָּה אֶת־קִנְאָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא־
 כִּלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כְּקִנְאָתִי: פִּינִיחָם בְּנֵי־אֱלֹעֶזֶר בְּר
 אֶהֱרֹן כְּהֵנָּה אַתְּב ית חִמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּדִקְנִי ית
 קִנְאָתִי בְּיַגִּיהוֹן וְלֹא שִׁיזִית ית בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּקִנְאָתִי:
 יב לָכֵן אָמַר הַנְּבִי נְתָן לוֹ אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם: לָכֵן אָמַר
 הַנְּבִי נְתָן לוֹ אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם: כְּכֹן אָמַר הָא אָנָּה גִזְרָה לָה
 ית קְנִי שְׁלָם: יג וְהִתְהַלּוּ לוֹ וְלֹרְעוּ אַחְרָיו בְּרִית כְּהֵנָּה
 עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קִנְאָ לְאֱלֹהֵיו וַיִּכְפַּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 וְהִתְהַלּוּ לוֹ וְלֹרְעוּ אַחְרָיו בְּרִית כְּהֵנָּה עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר
 קִנְאָ לְאֱלֹהֵיו וַיִּכְפַּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְהִתְהַלּוּ לָה וּלְכַנּוּהִי
 כְּתַרוּהִי קִנְס כְּהֵנָּה עֲלָם חֶלֶף דִּי קִנְי קָדַם אֱלֹהֵה וַיִּכְפַּר
 עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: יד וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכְּהָה אֲשֶׁר הַכֹּהֵן
 אֶת־הַמְדִּינִית זְמִיר בְּנֵי־סִלּוּא נְשִׂיא בֵּית־אָב לְשִׁמְעוֹנִי:
 וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכְּהָה אֲשֶׁר הַכֹּהֵן אֶת־הַמְדִּינִית זְמִיר
 בְּנֵי־סִלּוּא נְשִׂיא בֵּית־אָב לְשִׁמְעוֹנִי: וְשׁוֹם גְּבַרָא כַר יִשְׂרָאֵל
 קְטִילָא דִּי אַתְקַטְל עִם מְדִינְתָא זְמִיר בְּר סִלּוּא רַב בֵּית
 אָבָא לְבַיִת שְׁמַעוֹן: טו וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמִּכְּהָה הַמְדִּינִית
 כְּזָבִי בַת־צוּר רֹאשׁ אֲמוֹת בֵּית־אָב בְּמִדְּנָן הוּא: וְשֵׁם
 הָאִשָּׁה הַמִּכְּהָה הַמְדִּינִית כְּזָבִי בַת־צוּר רֹאשׁ אֲמוֹת בֵּית־אָב
 בְּמִדְּנָן הוּא: פ וְשׁוֹם אַתְתָּא דְאַחְתְּקִטְלַת מְדִינְתָא כְּזָבִי
 בַת צוּר רִישׁ אָמִי בֵּית אָבָא בְּמִדְּנָן הוּא: טז וַיְדַבֵּר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמְלִיל
 יי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: יז צֹרֹר אֶת־הַמְדִּינִים וְהַפִּיתֶם
 אוֹתָם: צֹרֹר אֶת־הַמְדִּינִים וְהַפִּיתֶם אוֹתָם: אַעֲק ית
 מְדִינָא וְתַקְטֵל יתְהוֹן: יח כִּי צָרִים הֵם לָכֶם בְּנְכִלְיָהֶם
 אֲשֶׁר־נִבְּלוּ לָכֶם עַל־דְּבַר פְּעוּר וְעַל־דְּבַר כְּזָבִי בַת־
 נְשִׂיא מְדִינָן אַחְתָּם הַמִּכְּהָה בְּיוֹם־הַמּוֹנֶפֶה עַל־דְּבַר
 פְּעוּר: כִּי צָרִים הֵם לָכֶם בְּנְכִלְיָהֶם אֲשֶׁר־נִבְּלוּ לָכֶם
 עַל־דְּבַר פְּעוּר וְעַל־דְּבַר כְּזָבִי בַת־נְשִׂיא מְדִינָן אַחְתָּם
 הַמִּכְּהָה בְּיוֹם־הַמּוֹנֶפֶה עַל־דְּבַר פְּעוּר: אַרְי מַעֲיָקִין אַנּוּן

אֵלֶּיב נְמוּאֵל וְדָתָן וְאָבִירָם הוֹאִדְתֶּן וְאָבִירָם כְּתִיב קְרוּאֵי קְרִי קְרִיאֵי הַעֲדָה אֲשֶׁר הִצּוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן בְּעֵדֶת־קִרְחָה בְּהִצְתָּם עַל־יְהוָה: וּבְנֵי אֵלֶּיב נְמוּאֵל וְדָתָן וְאָבִירָם הוֹאִדְתֶּן וְאָבִירָם קְרִיאֵי הַעֲדָה אֲשֶׁר הִצּוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן בְּעֵדֶת־קִרְחָה בְּהִצְתָּם עַל־יְהוָה: וּבְנֵי אֵלֶּיב נְמוּאֵל וְדָתָן וְאָבִירָם הוּא דָתָן וְאָבִירָם מֵעֲרֵעֵי כְּנֻשְׁתָּא דְאֶתְכַנְשׁוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן בְּכְנֻשְׁתָּא דְקִרְחָה בְּאֶתְכַנְשִׁיהוּן עַל יְיָ: וְתַפְתַּח הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וְתִבְלַע אֹתָם וְאֶת־קִרְחָה בְּמוֹת הַעֲדָה בְּאֶכֶל הָאִישׁ אֶת־חַמְשִׁים וּמֵאֲתִיב אִישׁ וַיְהִי לָגֶם: וְתַפְתַּח הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וְתִבְלַע אֹתָם וְאֶת־קִרְחָה בְּמוֹת הַעֲדָה בְּאֶכֶל הָאִישׁ אֶת־חַמְשִׁים וּמֵאֲתִיב אִישׁ וַיְהִי לָגֶם: וּפְתַח אֶרְעָא יָת פּוּמָה וּבִלְעַת יִתְהוֹן וְיָת קִרְחָה בְּמוֹתָא דְכְּנֻשְׁתָּא פַד אֶכְלַת אֶשְׁתָּא יָת מֵאֲתָן וְחַמְשִׁין אֶבְרָא וְהוּוּ לְאֵת: יֵא וּבְנֵי־קִרְחָה לֹא־מֵתוּ: וּבְנֵי־קִרְחָה לֹא־מֵתוּ: וּבְנֵי קִרְחָה לֹא מֵתוּ: ס
 יב בְּנֵי שְׁמֵעוֹן לְמוֹשֶׁה וְנְמוּאֵל מִשְׁפַּחַת הַנְּמוּאֵלִי לְיָמִין מִשְׁפַּחַת הַיְמִינִי וְלִבְיָן מִשְׁפַּחַת הַיְכִינִי: בְּנֵי שְׁמֵעוֹן לְמוֹשֶׁה וְנְמוּאֵל לְנְמוּאֵל מִשְׁפַּחַת הַנְּמוּאֵלִי לְיָמִין מִשְׁפַּחַת הַיְמִינִי לְבְיָן מִשְׁפַּחַת הַיְכִינִי: בְּנֵי שְׁמֵעוֹן לְזִרְעֵיהוֹן לְנְמוּאֵל וְזִרְעִית נְמוּאֵל לְיָמִין וְזִרְעִית יָמִין לְבְיָן וְזִרְעִית יְכִין: יג לְזִרְחָה מִשְׁפַּחַת הַזִּרְחִי לְשֵׁאוּל מִשְׁפַּחַת הַשֵּׁאוּלִי: לְזִרְחָה מִשְׁפַּחַת הַזִּרְחִי לְשֵׁאוּל מִשְׁפַּחַת הַשֵּׁאוּלִי: לְזִרְחָה וְזִרְעִית זִרְחָה לְשֵׁאוּל וְזִרְעִית שֵׁאוּל: יד אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמַעֲנִי שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֵלֶּה וּמֵאֲתִיב: אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמַעֲנִי שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֵלֶּה וּמֵאֲתִיב: אֵלֶּין וְזִרְעִית שְׁמֵעוֹן עֶשְׂרִין וַיְהִי אֵלֶּפֶין וּמֵאֲתָן: ס טו בְּנֵי גֵרֹם לְמוֹשֶׁה וְנְמוּאֵל לְצִפּוֹן מִשְׁפַּחַת הַצִּפּוֹנִי לְחֵגִי מִשְׁפַּחַת הַחֲגִי לְשׁוֹנֵי מִשְׁפַּחַת הַשׁוֹנִי: בְּנֵי גֵרֹם לְמוֹשֶׁה וְנְמוּאֵל לְצִפּוֹן מִשְׁפַּחַת הַצִּפּוֹנִי לְחֵגִי מִשְׁפַּחַת הַחֲגִי לְשׁוֹנֵי מִשְׁפַּחַת הַשׁוֹנִי: וְזִרְעִית צִפּוֹן לְחֵגִי וְזִרְעִית חֲגִי לְשׁוֹנֵי וְזִרְעִית שׁוֹנֵי: טז לְאוֹנֵי מִשְׁפַּחַת הָאוֹנִי לְעֵרִי מִשְׁפַּחַת הָעֵרִי: לְאוֹנֵי מִשְׁפַּחַת הָאוֹנִי לְעֵרִי מִשְׁפַּחַת הָעֵרִי: לְאוֹנֵי וְזִרְעִית אֹנִי לְעֵרִי וְזִרְעִית עֵרִי: יז לְאוֹרֹד מִשְׁפַּחַת הָאוֹרֹדִי לְאֶרְאֵלִי מִשְׁפַּחַת הָאוֹרֹדִי לְאֶרְאֵלִי: לְאוֹרֹד מִשְׁפַּחַת הָאוֹרֹדִי לְאֶרְאֵלִי מִשְׁפַּחַת הָאוֹרֹדִי לְאֶרְאֵלִי: לְאוֹרֹד וְזִרְעִית אֹרֹדִי לְאֶרְאֵלִי וְזִרְעִית

אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־גֵרֹם לְפַקְדֵיהֶם אַרְבָּעִים אֵלֶּה וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־גֵרֹם לְפַקְדֵיהֶם אַרְבָּעִים אֵלֶּה וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּין וְזִרְעִית בְּנֵי גֵרֹם לְמַנְגִּיְהוֹן אַרְבָּעִין אֵלֶּפֶין וְחַמֵּשׁ מֵאָה: ס יט בְּנֵי יְהוּדָה עַר וְאוֹנֵן וְיָמֵת עַר וְאוֹנֵן בְּאָרֶץ כְּנָעַן: בְּנֵי יְהוּדָה עַר וְאוֹנֵן וְיָמֵת עַר וְאוֹנֵן בְּאָרֶץ כְּנָעַן: בְּנֵי יְהוּדָה עַר וְאוֹנֵן וְיָמֵת עַר וְאוֹנֵן בְּאָרֶץ כְּנָעַן: כ וַיְהִי בְּנֵי־יְהוּדָה לְמוֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן לְשֵׁלֶּה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֵנִי לְפָרֶץ מִשְׁפַּחַת הַפָּרֶצִי לְזִרְחָה מִשְׁפַּחַת הַזִּרְחִי: וַיְהִי בְּנֵי־יְהוּדָה לְמוֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן לְשֵׁלֶּה מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֵנִי לְפָרֶץ מִשְׁפַּחַת הַפָּרֶצִי לְזִרְחָה מִשְׁפַּחַת הַזִּרְחִי: וְהוּוּ בְנֵי יְהוּדָה לְזִרְעֵיהוֹן לְשֵׁלֶּה וְזִרְעִית שֵׁלֶּה לְפָרֶץ וְזִרְעִית פָּרֶץ לְזִרְחָה וְזִרְעִית זִרְחָה: כא וַיְהִי בְּנֵי־פָּרֶץ לְחֻצְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַחֻצְרוֹנִי לְחַמּוּל מִשְׁפַּחַת הַחַמּוּלִי: וַיְהִי בְּנֵי־פָּרֶץ לְחֻצְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַחֻצְרוֹנִי לְחַמּוּל מִשְׁפַּחַת הַחַמּוּלִי: וְהוּוּ בְנֵי פָּרֶץ לְחֻצְרוֹן וְזִרְעִית חֻצְרוֹן לְחַמּוּל וְזִרְעִית חַמּוּל: כב אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת יְהוּדָה לְפַקְדֵיהֶם שֵׁשָׁה וְשִׁבְעִים אֵלֶּה וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת יְהוּדָה לְפַקְדֵיהֶם שֵׁשָׁה וְשִׁבְעִים אֵלֶּה וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּין וְזִרְעִית יְהוּדָה לְמַנְגִּיְהוֹן שְׁבַעִין וְשֵׁמָא אֵלֶּפֶין וְחַמֵּשׁ מֵאָה: ס כג בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר לְמוֹשֶׁה וְנְמוּאֵל מִשְׁפַּחַת הַתּוֹלְעִי לְפָנָה מִשְׁפַּחַת הַפּוֹנִי: בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר לְמוֹשֶׁה וְנְמוּאֵל מִשְׁפַּחַת הַתּוֹלְעִי לְפָנָה מִשְׁפַּחַת הַפּוֹנִי: בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר לְזִרְעֵיהוֹן תּוֹלַע וְזִרְעִית תּוֹלַע לְפָנָה וְזִרְעִית פּוֹנִי: כד לְיִשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁבִּי לְשִׁמְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמַרְנִי: לְיִשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁבִּי לְשִׁמְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמַרְנִי: לְיִשׁוּב וְזִרְעִית יִשׁוּב לְשִׁמְרוֹן וְזִרְעִית שְׁמַרְוֹן: כה אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת יִשְׁשַׁכָּר לְפַקְדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְשִׁשִּׁים אֵלֶּה וְשִׁלֵּשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת יִשְׁשַׁכָּר לְפַקְדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְשִׁשִּׁים אֵלֶּה וְשִׁלֵּשׁ מֵאוֹת: אֵלֶּין וְזִרְעִית יִשְׁשַׁכָּר לְמַנְגִּיְהוֹן שְׁמִין וְאַרְבָּעָא אֵלֶּפֶין וְתַלַּת מֵאָה: ס כו בְּנֵי זְבוּלֹן לְמוֹשֶׁה וְנְמוּאֵל לְסֹרֵד מִשְׁפַּחַת הַסֹּרְדִי לְאֵלוֹן מִשְׁפַּחַת הָאֵלְנִי לְחִלְאֵל מִשְׁפַּחַת הַיְחִלְאֵלִי: בְּנֵי זְבוּלֹן לְמוֹשֶׁה וְנְמוּאֵל לְסֹרֵד מִשְׁפַּחַת הַסֹּרְדִי לְאֵלוֹן מִשְׁפַּחַת הָאֵלְנִי לְחִלְאֵל מִשְׁפַּחַת הַיְחִלְאֵלִי: בְּנֵי זְבוּלֹן לְזִרְעֵיהוֹן לְסֹרֵד וְזִרְעִית סֹרֵד לְאֵלוֹן וְזִרְעִית חִלְאֵל לְחִלְאֵל: כז אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הַזְּבוּלֹנִי לְפַקְדֵיהֶם שִׁשִּׁים אֵלֶּה וְחַמֵּשׁ

מאות: אלה משפחת הזבולני לפקדיהם ששים אלה
 וחמש מאות: אליו ורעית זבולן ומנגייהוון שתין אלפין
 וחמש מאה: ס כה בני יוסף למשפחתם מנשה
 ואפרים: בני יוסף למשפחתם מנשה ואפרים: בני יוסף
 לזרעיהוון מנשה ואפרים: כט בני מנשה למכיר
 משפחת המכירי ומכיר הוליד את-גלעד לגלעד
 משפחת הגלעדי: בני מנשה למכיר משפחת המכירי
 ומכיר הוליד את-גלעד לגלעד משפחת הגלעדי: בני
 מנשה למכיר ורעית מכיר ומכיר אוליד ית גלעד לגלעד
 ורעית גלעד: ל אלה בני גלעד איעור משפחת
 האיעורי לחלק משפחת החלקי: אלה בני גלעד
 משפחת האיעורי לחלק משפחת החלקי: אליו בני גלעד
 איעור ורעית איעור לחלק ורעית חלק: לא ואשריאל
 משפחת האשריאל ושבם משפחת השכמי: ואשריאל
 משפחת האשריאל ושבם משפחת השכמי: ואשריאל
 ורעית אשריאל ושבם ורעית שבם: לב ושמידע
 משפחת השמידעי וחפר משפחת החפרי: ושמידע
 משפחת השמידעי וחפר משפחת החפרי: ושמידע
 ורעית שמידע וחפר ורעית חפר: לג וצלפחד בן-חפר
 לא-היו לו בנים כי אם-בנות ושם בנות צלפחד
 מחלה ונעה חגלה מלכה ותרצה: וצלפחד בן-חפר
 לא-היו לו בנים כי אם-בנות ושם בנות צלפחד מחלה
 ונעה חגלה מלכה ותרצה: וצלפחד בר חפר לא הויו לה
 בנין אלהן בנו ושום בנת צלפחד מחלה ונעה חגלה
 מלכה ותרצה: לה אלה משפחת מנשה ופקדיהם שנים
 וחמשים אלה ושבם מאות: אלה משפחת מנשה
 ופקדיהם שנים וחמשים אלה ושבם מאות: אליו ורעית
 מנשה ומנגייהוון חמשין ותרין אלפין ושבם מאה: ס
 לה אלה בני-אפרים למשפחתם לשותלח משפחת
 השתלחי לבכר משפחת הבכרי לתחן משפחת
 התחני: אלה בני-אפרים למשפחתם לשותלח משפחת
 השתלחי לבכר משפחת הבכרי לתחן משפחת התחני:
 אליו בני אפרים לזרעיהוון לשותלח ורעית שותלח
 לבכר ורעית בכר לתחן ורעית תחן: לו ואלה בני
 שותלח לערן משפחת הערני: ואלה בני שותלח לערן
 משפחת הערני: ואליו בני שותלח לערן ורעית ערן:

לו אלה משפחת בני-אפרים לפקדיהם שנים ושלושים
 אלה וחמש מאות אלה בני-יוסף למשפחתם: אלה
 משפחת בני-אפרים לפקדיהם שנים ושלושים אלה וחמש
 מאות אלה בני-יוסף למשפחתם: אליו ורעית בני
 אפרים למנגייהוון תלתין ותרין אלפין וחמש מאה אליו
 בני יוסף לזרעיהוון: ס לה בני בנימין למשפחתם לבלע
 משפחת הבלעי לאשביל משפחת האשבילי לאחירם
 משפחת האחירמי: בני בנימין למשפחתם לבלע
 משפחת הבלעי לאשביל משפחת האשבילי לאחירם
 משפחת האחירמי: בני בנימין לזרעיהוון לבלע ורעית
 בלע לאשביל ורעית אשביל לאחירם ורעית אחירם:
 ט לשפופם משפחת השופמי לחופם משפחת
 החופמי: לשפופם משפחת השופמי לחופם משפחת
 החופמי: לשפופם ורעית שפופם לחופם ורעית חופם:
 מ ויהיו בני-בלע ארד ונעמן משפחת הארדי ונעמן
 משפחת הנעמי: ויהיו בני-בלע ארד ונעמן משפחת
 הארדי ונעמן משפחת הנעמי: והיו בני בלע ארד ונעמן
 ורעית הארדי ונעמן ורעית נעמי: מא אלה בני-בנימין
 למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים אלה ושש
 מאות: אלה בני-בנימין למשפחתם ופקדיהם חמשה
 וארבעים אלה ושש מאות: אליו בני בנימין לזרעיהוון
 ומנגייהוון ארבעין וחמשה אלפין ושית מאה: ס מב אלה
 בני-דן למשפחתם לשוהם משפחת השוחמי אלה
 משפחת דן למשפחתם: אלה בני-דן למשפחתם
 לשוהם משפחת השוחמי אלה משפחת דן למשפחתם:
 אליו בני דן לזרעיהוון לשוחם ורעית שוחם אליו
 ורעית דן לזרעיהוון: מג כל-משפחת השוחמי
 לפקדיהם ארבעה וששים אלה וארבע מאות: כל-
 משפחת השוחמי לפקדיהם ארבעה וששים אלה וארבע
 מאות: כל ורעית שוחם למנגייהוון שתין וארבע אלפין
 וארבע מאה: ס מד בני אשר למשפחתם לימנה
 משפחת הימנה לישוי משפחת הישוי לבריעה
 משפחת הבריעי: בני אשר למשפחתם לימנה משפחת
 הימנה לישוי משפחת הישוי לבריעה הבריעי:
 בני אשר לזרעיהוון לימנה ורעית ימנה לישוי ורעית
 ישוי לבריעה ורעית בריעה: מה לבני בריעה לחבר

יחסונו: נו על־פי הגזר־ל תחלק נחלתו בין רב למעט:
על־פי הגזר־ל תחלק נחלתו בין רב למעט: על פום עדבא
תתפלג אחסנתהון בין סגיאי לזעירי: ס נו ואלה פקודי
הלוי למשפחתם לגרשון משפחת הגרשני לקהת
משפחת הקהתי למררי משפחת המררי: ואלה פקודי
הלוי למשפחתם לגרשון משפחת הגרשני לקהת משפחת
הקהתי למררי משפחת המררי: ואלין מנגי לוי
לזרעיתהון לגרשון זרעית גרשון לקהת זרעית קהת
למררי זרעית מררי: נח אלה | משפחת לוי משפחת
הלבני משפחת החברני משפחת המחלי משפחת
המושי משפחת הקרחי וקהת הולד את־עמרם:
אלה | משפחת לוי משפחת הלבני משפחת החברני
משפחת המחלי משפחת המושי משפחת הקרחי וקהת
הולד את־עמרם: אלין זרעית לוי זרעית לבני זרעית
חברון זרעית מחלי זרעית מושי זרעית קהת וקהת אוליד
ית עמרם: נח ושם | אשת עמרם יוכבד בת־לוי אשר
ילדה אתה ללוי במצרים ותלד לעמרם את־אהרן
ואת־משה ואת מרים אחתם: ושם | אשת עמרם
יוכבד בת־לוי אשר ילדה אתה ללוי במצרים ותלד
לעמרם את־אהרן ואת־משה ואת מרים אחתם: ושם
אתת עמרם יוכבד בת לוי דילדת יתה ללוי במצרים
וילדת לעמרם ית אהרן וית משה וית מרים אחתהון:
ס וילד לאהרן את־נרב ואת־אביהוא את־אלעזר
ואת־איתמר: וילד לאהרן את־נרב ואת־אביהוא את־
אלעזר ואת־איתמר: ואת־יליד לאהרן ית נרב וית
אביהוא ית אלעזר וית איתמר: סא ומית נרב ואביהוא
בהקריבם אש־זרה לפני יהוה: ומית נרב ואביהוא
בהקריבם אש־זרה לפני יהוה: ומית נרב ואביהוא
בקרובהון אשמתא נוכמתא קדם :: סכ ויהיו פקדיהם
שלושה ועשרים אלף פל־זכר מכו־חדש ומעלה פי |
לא התפקודי בתוך בני ישראל כי לא־נתן להם נחלה
בתוך בני ישראל: ויהיו פקדיהם שלושה ועשרים אלף
פל־זכר מכו־חדש ומעלה פי | לא התפקודי בתוך בני
ישראל כי לא־נתן להם נחלה בתוך בני ישראל: והיו
מנגייהון עשרין ותלתא אלפין כל דכונא מבר יחא
ולעלא ארי לא אתמניו בגו בני ישראל ארי לא אתיהיבת

משפחת החברי למלביאל משפחת המלביאלי: לבני
בריעה לחבר משפחת החברי למלביאל משפחת
המלביאלי: לבני בריעה לחבר זרעית חבר למלביאל
זרעית מלביאל: מו ושם בת־אשר שרח: ושם בת־אשר
שרח: ושום בת אשר סרח: מו אלה משפחת בני־אשר
לפקדיהם שלושה וחמשים אלף וארבע מאות: אלה
משפחת בני־אשר לפקדיהם שלושה וחמשים אלף וארבע
מאות: אלין זרעית בני אשר למנגייהון חמשין ותלתא
אלפין וארבע מאה: ס מה בני נפתלי למשפחתם
ליחצאל משפחת היחצאלי לגוני משפחת הגוני: בני
נפתלי למשפחתם ליחצאל משפחת היחצאלי לגוני
משפחת הגוני: בני נפתלי לזרעיתהון ליחצאל זרעית
יחצאל לגוני זרעית גוני: כט ליצר משפחת היצרי
לשלים משפחת השלמי: ליצר משפחת היצרי לשלים
משפחת השלמי: ליצר זרעית יצר לשלם זרעית שלם:
נ אלה משפחת נפתלי למשפחתם ופקדיהם חמשה
וארבעים אלף וארבע מאות: אלה משפחת נפתלי
למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים אלף וארבע
מאות: אלין זרעית נפתלי לזרעיתהון ומנגייהון ארבעין
וחמשה אלפין וארבע מאה: נא אלה פקודי בני ישראל
שש־מאות אלף ואסף שבע מאות ושלושים: אלה
פקודי בני ישראל שש־מאות אלף ואסף שבע מאות
ושלושים: אלין מנגי בני ישראל שית מאה וחד אלפין
שבע מאה ותלתין: פ
שליש נב ונדבר יהוה אל־משה לאמר: ונדבר יהוה
אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: נח לאלה
תחלק הארץ בנחלה במספר שמות: לאלה תחלק
הארץ בנחלה במספר שמות: לאלין תתפלג ארעא
באחסנא במנגי שמקן: נח לרב תרבה נחלתו ולמעט
תמעט נחלתו איש לפי פקדיו יתן נחלתו: לרב תרבה
נחלתו ולמעט תמעט נחלתו איש לפי פקדיו יתן נחלתו:
לסגיאי תסגון אחסנתהון ולזעירי תזערון אחסנתהון
גבר לפום מנגייהו תתייב אחסנתה: נח אד־בגזר־ל יחלק
את־הארץ לשמות מטות־אבתם ונחלו: אך־בגזר־ל
יחלק את־הארץ לשמות מטות־אבתם ונחלו: ברם
בעדבא תתפלג ית ארעא לשמקן שבטי אבהתהון

ד למה יגרע שם־אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן תנה־לנו אחזה בתוך אחי אבינו: למה יגרע שם־אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן תנה־לנו אחזה בתוך אחי אבינו: למה יתמנע שמא דאבונא מגו ורעייתה ארי לית לה בר הב ^כלנא אחסנא בגו אחי אבונא: ה ויקרב משה את־משפטו לפני יהוה: פ ויקרב משה ית דיניהן קדם יי:

רביעי ויאמר יהוה אל־משה לאמר: ויאמר יהוה אל־משה לאמר: ויאמר יי למשה למימר: ז לפן בנות צלפחד דברת נתן תתן להם אחות נחלה בתוך אחי אביהם והעברת את־נחלת אביהן להן: ח בנות צלפחד דברת נתן תתן להם אחות נחלה בתוך אחי אביהם והעברת את־נחלת אביהן להן: יאות בנת צלפחד ממלזן ממן תתן להון אחיות אחסנא בגו אחי אביהן ומעבר ית אחסנת אביהן להן: ה ואל־בני ישראל תדבר לאמר איש פרימות וכן אין לו והעברתם את־נחלתו לבתו: ואל־בני ישראל תדבר לאמר איש פרימות וכן אין לו והעברתם את־נחלתו לבתו: ועם בני ישראל תמלל למימר גבר ארי ימות ובר לית לה ותעפרון ית אחסנתה לברתה: ט ואם־אין לו בת ונתתם את־נחלתו לאחיו: ואם־אין לו בת ונתתם את־נחלתו לאחיו: ואם לית לה בריתא ותתנון ית אחסנתה לאחיה: י ואם־אין לו אחים ונתתם את־נחלתו לאחי אביו: ואם־אין לו אחים ונתתם את־נחלתו לאחי אביו: יא ואם־אין אחים לאביו ונתתם את־נחלתו לשאריו הקרב אליו ממשפחתו וירש אתה והייתה לבני ישראל לחקת משפט כאשר צוה יהוה את־משה: יב ואם־אין אחים לאביו ונתתם את־נחלתו לשאריו הקרב אליו ממשפחתו וירש אתה והייתה לבני ישראל לחקת משפט כאשר צוה יהוה את־משה: יג ואם לית אחין לאבוי ותתנון ית אחסנתה לקריבה דקריב לה מוציעיתה וברית ימה ותהי לבני ישראל לגזרת דין קמא די פקיד יי ית משה: פ כי ויאמר יהוה אל־משה עלה אליהר העברים הזה וראה את־הארץ אשר נתתי לבני ישראל: ויאמר יהוה אל־משה עלה אליהר העברים הזה וראה את־הארץ

להון אחסנא בגו בני ישראל: סג אלה פקודי משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את־בני ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו: אלה פקודי משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את־בני ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו: אליו מנני משה ואלעזר כהנא די מנו ית בני ישראל במישרתי מואב על ירדנא דירחו: סד ובאלה לא־היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את־בני ישראל במדבר סיני: ובאלה לא־היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את־בני ישראל במדבר סיני: ובאליו לא הוה גבר ממנני משה ואהרן כהנא די מנו ית בני ישראל במדברא דסיני: סה כִּי־אמר יהוה להם מות ימותו במדבר ולא־נותר מהם איש פי אִם־פֶּלֶב בְּיִפְנֵה ויהושע בן־נון: כִּי־אמר יהוה להם מות ימותו במדבר ולא־נותר מהם איש פי אִם־פֶּלֶב בְּיִפְנֵה ויהושע בן־נון: ארי אמר יי להון ממת ימותון במדברא ולא אשתאר מנהון אנש אלהן פלב בר פנה ויהושע בר נון: סז ואתקרבנה בנות צלפחד בן־חפר בן־גלעד בן־מכיר בן־מנשה למשפחת מנשה בן־יוסף ואלה שמות בנותיו ונחלה נעה ומלכה ותרצה: ואתקרבנה בנות צלפחד בן־חפר בן־גלעד בן־מכיר בן־מנשה למשפחת מנשה בן־יוסף ואלה שמות בנותיו מלכה נעה ונחלה ומלכה ותרצה: וקריבא בנת צלפחד בר חפר בר גלעד בר מכיר בר מנשה לזרעית מנשה בר יוסף ואליו שממה בנתה מלכה נעה ונחלה ומלכה ותרצה: כ ותעמדנה לפני משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאים וכל־העדה פתח אהל־מועד לאמר: ותעמדנה לפני משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאים וכל־העדה פתח אהל־מועד לאמר: וקמא קדם משה וקדם אלעזר כהנא וקדם וברכיבא וכל פנשתא בתרע משפן זמנא למימר: ג אבינו מת במדבר והוא לא־היה בתוך העדה הנועדים עלי־יהוה בערת־קרח כִּי־בִחַטְאוֹ מֵת וּבָנָיִם לֹא־הָיוּ לוֹ: אבינו מת במדבר והוא לא־היה בתוך העדה הנועדים עלי־יהוה בערת־קרח כִּי־בִחַטְאוֹ מֵת וּבָנָיִם לֹא־הָיוּ לוֹ: אבונא מית במדברא והוא לא הוה בגו כנשתא דאדומנו על יי כנשתא דקרח ארי בחובה מית ובנין לא הוה לה:

וַיִּשְׁאַל לֹא בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לִפְנֵי יְהוָה עַל־פִּי יֵצְאוּ
וְעַל־פִּי יִבְאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל־הָעֵדָה:
וּלְפָנָי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד וַיִּשְׁאַל לֹא בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לִפְנֵי
יְהוָה עַל־פִּי יֵצְאוּ וְעַל־פִּי יִבְאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ
וְכָל־הָעֵדָה: וְלִקְדָם אֲלַעְזֹר כֹּהֵנָא יָקוּם וַיִּשְׁאַל לֵה בְּדִין
אוּרִיָא קָדָם יִי עַל מִימְרָה הוּזוֹן נִפְקֵין וְעַל מִימְרָה הוּזוֹן
עַלִין הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּה וְכָל כְּנֻשְׁתָּא: כַּב וַיַּעֲשֶׂה
מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ
לִפְנֵי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן וּלְפָנָי כָּל־הָעֵדָה: וַיַּעֲשֶׂה מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לִפְנֵי אֲלַעְזֹר
הַכֹּהֵן וּלְפָנָי כָּל־הָעֵדָה: וַעֲבַד מֹשֶׁה כְּמָא דִּי פִקְדֵי יִי יְתָה
וַדְּבַר יְתָה יְהוֹשֻׁעַ וְאַקְרִימָה קָדָם אֲלַעְזֹר כֹּהֵנָא וְקָדָם כָּל
כְּנֻשְׁתָּא: כַּב וַיִּסְמְךְ אֶת־יְדָיו עָלָיו וַיִּצְוֶהוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: וַיִּסְמְךְ אֶת־יְדָיו עָלָיו וַיִּצְוֶהוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: וַיִּסְמְךְ יְתָה יְדוּהֵי עֲלוּהֵי וּפְקָדָה כְּמָא דִּי
מַלְלִיל יִי בִידָא דְּמֹשֶׁה: פ

חַמִּישִׁי א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמַלְלִיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָה: ב צו
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קַרְבְּנֵי לְחֹמֵי לְאִשֵּׁי
רִיחַ נִיחָחֵי תִשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדוֹ: צו אֶת־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קַרְבְּנֵי לְחֹמֵי לְאִשֵּׁי רִיחַ נִיחָחֵי
תִשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדוֹ: פִּקְדֵי יְתָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר
לְהוּזוֹן יְתָה קַרְבְּנֵי לְחַס סְדוּר לְקַרְבְּנֵי לְאֵתִיקְבֵּלָא כְּרַעוּ
תִשְׁרוּן לְקַרְבָּא קְדָמִי בּוֹמְגָה: ג וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה
אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּכֹשִׁים בְּנִי־שְׁנָה תְּמִימִים שְׁנַיִם
לְיוֹם עֹלָה תְּמִיד: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ
לַיהוָה כְּכֹשִׁים בְּנִי־שְׁנָה תְּמִימִים שְׁנַיִם לְיוֹם עֹלָה תְּמִיד:
וְתִימַר לְהוּזוֹן בִּין קַרְבְּנָא דִּי תִקְרְבוּן קָדָם יִי אִמְרִין בְּנֵי
שְׁנָא שְׁלִמִין תְּרִין לְיִמָּא עֲלֵתָא דְּרִיָּא: ד אֶת־הַכֹּבֶשֶׂת
אֶחָד תַּעֲשֶׂה כְּבָקָר וְאֵת הַכֹּבֶשֶׂת הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין
הָעֲרֻבִים: אֶת־הַכֹּבֶשֶׂת אֶחָד תַּעֲשֶׂה כְּבָקָר וְאֵת הַכֹּבֶשֶׂת
הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים: יְתָה אִמְרָא חַד תַּעֲבַד בְּצַפְרָא
וְיְתָה אִמְרָא תְּנִינָא תַּעֲבַד בֵּין שְׁמֵשָׂא: ה וְעִשְׂרִית הָאִיפָה
סֹלֶת לְמִנְחָה כְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן תְּבִית רְבִיעִת הֶהָיִן:
וְעִשְׂרִית הָאִיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה כְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן תְּבִית רְבִיעִת
הֶהָיִן: וְחַד מִן עֲשָׂרָא בְּתַלְתָּ סָאִין סוּלְתָא לְמִנְחָתָא

אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאָמַר יִי לְמֹשֶׁה סַק לְטוּרָא
דְּעִבְרָאֵי הַדִּין וְחַזִּי יְתָה אֲרַעָא דִּי יְהִבִית לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:
י וְרֵאִיתָה אֹתָהּ וְנֹאסַפְתָּ אֶל־עַמִּיד גַּם־אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר
נֹאסַף אֶהְרֹן אַחִיד: וְרֵאִיתָה אֹתָהּ וְנֹאסַפְתָּ אֶל־עַמִּיד
גַּם־אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר נֹאסַף אֶהְרֹן אַחִיד: וְחַזִּי יְתָה וְתַתְּכַנַּשׁ
לְעַמִּיד אַף אֶת־כְּמָא דִּי אֶתְכַנִּישׁ אֶהְרֹן אַחִיד: יד כַּאֲשֶׁר
מְרִיתֶם פִּי בְּמִדְבַר־צִין בְּמִרְיַבַת הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בְּמִים
לְעִינֵיהֶם הֵם מִי־מִרְיַבַת קַדֵּשׁ מְדַבְּרֵי־צִין: כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם
פִּי בְּמִדְבַר־צִין בְּמִרְיַבַת הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בְּמִים לְעִינֵיהֶם
הֵם מִי־מִרְיַבַת קַדֵּשׁ מְדַבְּרֵי־צִין: כְּמָא דִּי סִרְבַּתוּן עַל
מִימְרֵי בְּמִדְבַרָא דְּצִין בְּמַצוֹת כְּנֻשְׁתָּא לְקַדְשׁוֹתֵי כְּמָא
לְעִינֵיהוֹן אֲנוּן מִי מַצוֹת רְקַם מְדַבְּרָא דְּצִין: ס טו וַיְדַבֵּר
מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר:
וּמַלְלִיל מֹשֶׁה עִם יִי לְמִימְרָה: טו וַיִּפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הַרוּחֹת
לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־הָעֵדָה: וַיִּפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הַרוּחֹת
לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־הָעֵדָה: יַמְנִי יִי אֱלֹהֵי רֹחֲמָא לְכָל
כְּסָרָא גְבַר עַל כְּנֻשְׁתָּא: יז אֲשֶׁר־יֵצְא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יִבְאֵ
לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֶבֶת
יְהוָה כְּצִאֵן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם רַעָה: אֲשֶׁר־יֵצְא לְפָנֵיהֶם
וְאֲשֶׁר יִבְאֵ לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה
עֶבֶת יְהוָה כְּצִאֵן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם רַעָה: דִּי יִפּוּק קְדָמִיהוֹן
וְדִי יַעוּל קְדָמִיהוֹן וְדִי נִפְקֵינוּן וְדִי יַעֲלוּנוּן וְלֹא תִהְיֶה
כְּנֻשְׁתָּא בִּי כְּעִנָּא דִּי לִית לְהוּזוֹן רַעִי: יח וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ
וְסַמְכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ
אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ וְסַמְכְתָּ אֶת־יָדְךָ
עָלָיו: וְאָמַר יִי לְמֹשֶׁה דְּבַר לְךָ יְתָה יְהוֹשֻׁעַ בְּרִין גְּבַר דִּי
רוּחַ נְבוּאָה בֵּה וְסַמְכְוּךָ יְתָה יְדָךְ עֲלוּהֵי: יט וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ
לִפְנֵי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן וּלְפָנָי כָּל־הָעֵדָה וְצִוִּיתָה אֹתוֹ
לְעִינֵיהֶם: וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן וּלְפָנָי
כָּל־הָעֵדָה וְצִוִּיתָה אֹתוֹ לְעִינֵיהֶם: וְתִקִּים יְתָה לְקָדָם
אֲלַעְזֹר כֹּהֵנָא וְלִקְדָם כָּל כְּנֻשְׁתָּא וְתַפְקֵד יְתָה לְעִינֵיהוֹן:
כ וְנָתַתָּה מִהוֹדֵךְ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָּל־עַדְתַּת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: וְנָתַתָּה מִהוֹדֵךְ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָּל־עַדְתַּת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: וְתַתֵּן מוֹזִינְךָ עֲלוּהֵי בְּדִיל דִּי יִקְבְּלוּן מְגָה כָּל
כְּנֻשְׁתָּא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: כַּא וּלְפָנָי אֲלַעְזֹר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד

מנחה בלולה בשמן לכבש האחד עלה ריח ניהח אשה ליהוה: ועשורנא עשורנא סלתא מנחתא דפילא במשח לאמרא חד עלתא לאתקבלא ברענא קרבנא קדם :: יד ונספיהם חצי החין יהיה לפר ושלישת החין לאיל ורביעת החין לכבש יין זאת עלת החדש בחדשו לחדשי השנה: ונספיהם חצי החין יהיה לפר ושלישת החין לאיל ורביעת החין לכבש יין זאת עלת החדש בחדשו לחדשי השנה: ונספיהון פלגות הינא יהי לתורא ומלתות הינא לזכרא ורבעות הינא לאמרא חמרא דא עלת ריש ירחא באתחדתותה כן לכל רישי ירחי שתא: טו ושעיר עזים אחד לחטאת ליהוה על-עלת התמיד יעשה ונספו: ושעיר עזים אחד לחטאת ליהוה על-עלת התמיד יעשה ונספו: וזפיר בר עזי חד לחטאתא קדם :: על עלתא תדירא יתעבד ונספה: ס

שישי טז ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהוה: ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהוה: ויזרחא קדמא בארבעת עשר יומא לזרחא פסחא קדם :: זי ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג שבועת ימים מצות יאכל: ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג שבועת ימים מצות יאכל: ובחמשת עשר יומא לזרחא הדין חגא שבועא יומין פטיר יתאכיל: יח ביום הראשון מקרא קדש בלמלאכת עבדה לא תעשו: ביום הראשון מקרא קדש בלמלאכת עבדה לא תעשו: ביום קדמא מערע קדיש כל עבדת פלחן לא מעבדון: יט והקרבתם אשה עלה ליהוה פרים בגיבקר שנים ואיל אחד ושבעה כבשים בגי שנה תמימם יהיו לכם: והקרבתם אשה עלה ליהוה פרים בגיבקר שנים ואיל אחד ושבעה כבשים בגי שנה תמימם יהיו לכם: ותקרבון קרבנא עלתא קדם :: תורין בגי תורי תרין ודכר חד ושבעא אמרין בגי שנה שלמין יהון לכוז: כ ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר ושני עשרנים לאיל תעשו: ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר ושני עשרנים לאיל תעשו: ומנחתהון סלתא דפילא במשח לתתא עשורין לתורא מנחתא דפילא בתר סיני לריח ניהח אשה ליהוה: עלת תמיד העשה פה סיני לריח ניהח אשה ליהוה: עלתא תדירא דאתעבדיא בטורא דסיני לאתקבלא ברענא קרבנא קדם :: ונספו רביעת החין לכבש האחד בקדש הפך נסך שכר ליהוה: ונספו רביעת החין לכבש האחד בקדש הפך נסך שכר ליהוה: ונספה רבעות הינא לאמרא חד בקודשא יתנסף נסוף דחמר צתיק קדם :: ח ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנסו תעשה אשה ריח ניהח ליהוה: ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנסו תעשה אשה ריח ניהח ליהוה: ואת אמרא תנינא מעבד בין שמשאי כמנחת צפרא וכנספה מעבד קרבן דמתקבל ברענא קדם :: פ ט וביום השבת שגייכבשים בגי שנה תמימם ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונספו: וביום השבת שגייכבשים בגי שנה תמימם ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונספו: וביומא דשבתא תרין אמרין בגי שנה שלמין ותרין עשורין סולתא דמנחתא דפילא במשח ונספה: י עלת שבת בשבתו על-עלת התמיד ונספה: עלת שבת בשבתו על-עלת התמיד ונספה: עלת שבתא דתתעבד בשבתא על עלתא תדירא ונספה: פ יא ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהוה פרים בגיבקר שנים ואיל אחד כבשים בגי שנה שבעה תמימם: ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהוה פרים בגיבקר שנים ואיל אחד כבשים בגי שנה שבעה תמימם: וברישי ירחיכון תקרבון עלתא קדם :: תורין בגי תורי תרין ודכר חד אמרין בגי שנה שבועא שלמין: יב ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לאיל האחד: ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לאיל האחד: ותלתא עשורין סולתא מנחתא דפילא במשח לתורא חד ותרין עשורין סולתא מנחתא דפילא במשח לזכרא חד: יג ועשרן עשורין סלת מנחה בלולה בשמן לכבש האחד עלה ריח ניהח אשה ליהוה: ועשרן עשורין סלת

דפילא במשח כתישא רבעות הינא: ו עלת תמיד העשה בתר סיני לריח ניהח אשה ליהוה: עלת תמיד העשה פה סיני לריח ניהח אשה ליהוה: עלתא תדירא דאתעבדיא בטורא דסיני לאתקבלא ברענא קרבנא קדם :: ונספו רביעת החין לכבש האחד בקדש הפך נסך שכר ליהוה: ונספו רביעת החין לכבש האחד בקדש הפך נסך שכר ליהוה: ונספה רבעות הינא לאמרא חד בקודשא יתנסף נסוף דחמר צתיק קדם :: ח ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנסו תעשה אשה ריח ניהח ליהוה: ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנסו תעשה אשה ריח ניהח ליהוה: ואת אמרא תנינא מעבד בין שמשאי כמנחת צפרא וכנספה מעבד קרבן דמתקבל ברענא קדם :: פ ט וביום השבת שגייכבשים בגי שנה תמימם ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונספו: וביום השבת שגייכבשים בגי שנה תמימם ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונספו: וביומא דשבתא תרין אמרין בגי שנה שלמין ותרין עשורין סולתא דמנחתא דפילא במשח ונספה: י עלת שבת בשבתו על-עלת התמיד ונספה: עלת שבת בשבתו על-עלת התמיד ונספה: עלת שבתא דתתעבד בשבתא על עלתא תדירא ונספה: פ יא ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהוה פרים בגיבקר שנים ואיל אחד כבשים בגי שנה שבעה תמימם: ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהוה פרים בגיבקר שנים ואיל אחד כבשים בגי שנה שבעה תמימם: וברישי ירחיכון תקרבון עלתא קדם :: תורין בגי תורי תרין ודכר חד אמרין בגי שנה שבועא שלמין: יב ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לאיל האחד: ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לאיל האחד: ותלתא עשורין סולתא מנחתא דפילא במשח לתורא חד ותרין עשורין סולתא מנחתא דפילא במשח לזכרא חד: יג ועשרן עשורין סלת מנחה בלולה בשמן לכבש האחד עלה ריח ניהח אשה ליהוה: ועשרן עשורין סלת

הַכִּבְשִׁים: עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: עֶשְׂרוֹנָא עֶשְׂרוֹנָא תַּעֲבֹד לְאִמְרָא חַד בְּן לְשִׁבְעָא אִמְרִין: כֹּה וְשִׁעִיר חַטָּאת אֶחָד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: וְשִׁעִיר חַטָּאת אֶחָד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: וְצִפְרָא דְחִטָּאתָא חַד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: כֹּה מִלְבָּד עֲלֵת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֵלֵת הַתְּמִיד תַּעֲשֶׂוּ אֶת־אֱלֹהִים: מִלְבָּד עֲלֵת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֵלֵת הַתְּמִיד תַּעֲשֶׂוּ אֶת־אֱלֹהִים: בֵּר מַעֲלַת צִפְרָא דְהִיא עֲלֵת תְּדִירָא תַּעֲבֹדוּן יְת אֵלִין: כֹּה בְּאֵלֶּה תַּעֲשֶׂוּ לְיוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם אִשָּׁה רִיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה עַל־עוֹלֹת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: בְּאֵלֶּה תַּעֲשֶׂוּ לְיוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם אִשָּׁה רִיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה עַל־עוֹלֹת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: בְּאֵלִין תַּעֲבֹדוּן לְיוֹמָא שִׁבְעָא יוֹמִין לֶחֶם קֶרֶבן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְוָא קֳדָם יי עַל עֲלֵתָא תְּדִירָא יִתְעַבֵּד וְנִסְכָּה: כֹּה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם בְּלִמְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם בְּלִמְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וְיִזְמָא שְׂבִיעָא מַעֲרַע קָדִישׁ יְהִי לְכוֹן כָּל עֲבִידַת פְּלַחַן לֹא וּבַיּוֹם הַבְּכוֹרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעֵתֵיכֶם מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם בְּלִמְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבַיּוֹם הַבְּכוֹרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעֵתֵיכֶם מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם בְּלִמְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבַיּוֹמָא דְּבִקְוִיָּא בְּקִרְבִּיכוֹן מִנְחָתָא חֲדָתָא קֳדָם יי בַּעֲצָרְתִּיכוֹן מַעֲרַע קָדִישׁ יְהִי לְכוֹן כָּל עֲבִידַת פְּלַחַן לֹא תַעֲבֹדוּן: כֹּה וְהַקְרַבְתֶּם עוֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פְּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם אִיל אֶחָד שִׁבְעָה כִּבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה: וְהַקְרַבְתֶּם עוֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פְּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם אִיל אֶחָד שִׁבְעָה כִּבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה: וְהַקְרַבְתֶּם עֲלֵתָא לְאִתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קֳדָם יי תּוֹרִין בְּנֵי תּוֹרִי תְּרִין וּדְכַר חַד שִׁבְעָא אִמְרִין בְּנֵי שָׁנָא: כֹּה וּמִנְחָתְכֶם סֵלַת בְּלוּלָה בְּשִׁמְן שְׁלִישָׁה עֶשְׂרִינִים לְפָר הָאֶחָד: וּמִנְחָתְכֶם סֵלַת בְּלוּלָה בְּשִׁמְן שְׁלִישָׁה עֶשְׂרִינִים לְפָר הָאֶחָד: וּמִנְחָתְכֶם סֵלַתָּא שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאִיל הָאֶחָד: וּמִנְחָתְכֶם סֵלַתָּא דְּפִילָא בְּמִשַׁח תְּלַמָּא עֶשְׂרוֹנִין לְתוֹרָא חַד תְּרִין עֶשְׂרוֹנִין לְדִכְרָא: ד וְעֶשְׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: וְעֶשְׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: וְעֶשְׂרוֹנָא חַד לְאִמְרָא חַד לְשִׁבְעָא אִמְרִין: ה וְשִׁעִיר עֲזִים אֶחָד חַטָּאת לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: וְצִפְרָא בְּרַעְוָא חַד לְחִטָּאתָא לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: ו מִלְבָּד עֲלֵת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֵלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵיהֶם כְּמִשְׁפָּטֵם לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה: מִלְבָּד עֲלֵת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֵלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵיהֶם כְּמִשְׁפָּטֵם לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה: בֵּר מַעֲלַת יִרְחָא וּמִנְחָתָהּ וְעֲלֵת תְּדִירָא וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִיהוֹן כְּדָחוּזֵי לְהוֹן לְאִתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קֳרַבָּא קֳדָם יי: ס וּבַעֲשׂוֹר׃ לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּלִמְלֶאכֶה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבַעֲשׂוֹר׃ לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּלִמְלֶאכֶה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבַעֲשָׂא לְיִרְחָא

עֲזִים אֶחָד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: צִפְרָא בְּרַעְוָא חַד לְשִׁבְעָא אִמְרִין: לֹא מִלְבָּד עֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַּעֲשֶׂוּ תְּמִימִם יְהוּי לָכֶם וְנִסְפִיהֶם: מִלְבָּד עֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַּעֲשֶׂוּ תְּמִימִם יְהוּי לָכֶם וְנִסְפִיהֶם: בֵּר מַעֲלַת תְּדִירָא וּמִנְחָתָהּ תַּעֲבֹדוּן שְׁלִמִין יְהוֹן לְכוֹן וְנִסְפִיהוֹן: פ א וּבְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לְחֹדֶשׁ מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם בְּלִמְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשֶׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וּבְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לְחֹדֶשׁ מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם בְּלִמְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשֶׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וּבְיִרְחָא שְׂבִיעָא בְּחַד יִרְחָא מַעֲרַע קָדִישׁ יְהִי לְכוֹן כָּל עֲבִידַת פְּלַחַן לֹא תַעֲבֹדוּן יוֹם יִבְכָּא יְהִי לְכוֹן: ב וְעִשִׂיתֶם עוֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פֶּר בֹּן־בָּקָר אֶחָד אִיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וְעִשִׂיתֶם עוֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פֶּר בֹּן־בָּקָר אֶחָד אִיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וְתַעֲבֹדוּן עֲלֵתָא לְאִתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קֳדָם יי תּוֹר בְּרַעְוָא חַד דְּכַר חַד אִמְרִין בְּנֵי שָׁנָא שִׁבְעָא שְׁלִמִין: ג וּמִנְחָתְכֶם סֵלַת בְּלוּלָה בְּשִׁמְן שְׁלִישָׁה עֶשְׂרִינִים לְפָר שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאִיל: וּמִנְחָתְכֶם סֵלַת בְּלוּלָה בְּשִׁמְן שְׁלִישָׁה עֶשְׂרִינִים לְפָר שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאִיל: וּמִנְחָתְכֶם סֵלַתָּא דְּפִילָא בְּמִשַׁח תְּלַמָּא עֶשְׂרוֹנִין לְתוֹרָא חַד תְּרִין עֶשְׂרוֹנִין לְדִכְרָא: ד וְעֶשְׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: וְעֶשְׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: וְעֶשְׂרוֹנָא חַד לְאִמְרָא חַד לְשִׁבְעָא אִמְרִין: ה וְשִׁעִיר עֲזִים אֶחָד חַטָּאת לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: וְצִפְרָא בְּרַעְוָא חַד לְחִטָּאתָא לַכֶּבֶשׂ עֲלֵיכֶם: ו מִלְבָּד עֲלֵת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֵלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵיהֶם כְּמִשְׁפָּטֵם לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה: מִלְבָּד עֲלֵת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֵלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵיהֶם כְּמִשְׁפָּטֵם לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה: בֵּר מַעֲלַת יִרְחָא וּמִנְחָתָהּ וְעֲלֵת תְּדִירָא וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִיהוֹן כְּדָחוּזֵי לְהוֹן לְאִתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קֳרַבָּא קֳדָם יי: ס וּבַעֲשׂוֹר׃ לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּלִמְלֶאכֶה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבַעֲשׂוֹר׃ לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּלִמְלֶאכֶה לֹא תַעֲשֶׂוּ: וּבַעֲשָׂא לְיִרְחָא

הָאָחֵד לְשֵׁנֵי הָאֵילִם: וּמִנְחָתָם סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
שְׁלֹשָׁה עֲשָׂרִים לֶפֶר הָאָחֵד לְשֹׁלֶשֶׁה עֶשְׂרֵי פָּרִים שְׁנֵי
עֲשָׂרִים לְאֵיל הָאָחֵד לְשֵׁנֵי הָאֵילִם: וּמִנְחַתְהוֹן סוּלְתָא
דְּפִילָא בְּמִשַׁח תִּלְתָּא עֲשָׂרִין לְתוֹרָא חַד לְתִלְתָּא עֶשֶׂר
תּוֹרִין תּוֹרִין עֲשָׂרִין לְדַכְרָא חַד לְתּוֹרִין דְּכָרִין: טו וְעֶשְׂרֹן
עֶשְׂרֹן לְכַבֵּשׁ הָאָחֵד לְאַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי כִבְשִׁים: וְעֶשְׂרֹן
עֶשְׂרֹן לְכַבֵּשׁ הָאָחֵד לְאַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי כִבְשִׁים: וְעֶשְׂרֹן
עֶשְׂרֹן לְאֶמְרָא חַד לְאַרְבַּעַת עֶשֶׂר אֶמְרִין: טז וְשִׁעִיר־
עִזִּים אֶחָד חֲטָאת מִלְּבָד עֲלֵת הַתְּמִיד מִנְחַתָּה וְנִסְפָּה:
וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד חֲטָאת מִלְּבָד עֲלֵת הַתְּמִיד מִנְחַתָּה
וְנִסְפָּה: וְצִפִּיר בַּר עִזִּין חַד חֲטָאתָא בַּר מַעֲלַת תְּדִירָא
מִנְחַתָּה וְנִסְפָּה: ס ז וּבָיִום הַשְּׁנֵי פָּרִים בְּגִיבְקָר שְׁנַיִם
עֶשֶׂר אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים בְּגִיבְשֵׁנָה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר
תְּמִימִם: וּבָיִום הַשְּׁנֵי פָּרִים בְּגִיבְקָר שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֵילִם
שְׁנַיִם כִּבְשִׁים בְּגִיבְשֵׁנָה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר תְּמִימִם: וּבָיִום
תַּנְיָנָא תּוֹרִין בְּגִי תּוֹרִי תְּרִי עֶשֶׂר דְּכָרִין תּוֹרִין אֶמְרִין בְּגִי
שְׂנָא אַרְבַּעַת עֶשֶׂר שְׁלָמִין: יח וּמִנְחַתָּם וְנִסְפֵיהֶם לְפָרִים
לְאֵילִם וְלַכִּבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָא: וּמִנְחַתָּם וְנִסְפֵיהֶם
לְפָרִים לְאֵילִם וְלַכִּבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָא: וּמִנְחַתְהוֹן
וְנִסְפֵיהוֹן לְתוֹרִין לְדַכְרִין וּלְאֶמְרִין בְּמִנְגִּיהוֹן כְּדַחֲזִי:
יט וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד חֲטָאת מִלְּבָד עֲלֵת הַתְּמִיד
וּמִנְחַתָּה וְנִסְפֵיהֶם: וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד חֲטָאת מִלְּבָד
עֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחַתָּה וְנִסְפֵיהֶם: ס וְצִפִּיר בַּר עִזִּין חַד
חֲטָאתָא בַּר מַעֲלַת תְּדִירָא וּמִנְחַתָּה וְנִסְפֵיהוֹן: כ וּבָיִום
הַשְּׁלִישִׁי פָּרִים עֶשְׂתֵּי־עֶשֶׂר אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים
בְּגִיבְשֵׁנָה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר תְּמִימִם: וּבָיִום הַשְּׁלִישִׁי פָּרִים
עֶשְׂתֵּי־עֶשֶׂר אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים בְּגִיבְשֵׁנָה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר
תְּמִימִם: וּבָיִום תְּלִיתָא תּוֹרִין חַד עֶשֶׂר דְּכָרִין תּוֹרִין
אֶמְרִין בְּגִי שְׂנָא אַרְבַּעַת עֶשֶׂר שְׁלָמִין: כא וּמִנְחַתָּם
וְנִסְפֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וְלַכִּבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָא:
וּמִנְחַתָּם וְנִסְפֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וְלַכִּבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם
כְּמִשְׁפָּטָא: וּמִנְחַתְהוֹן וְנִסְפֵיהוֹן לְתוֹרִין לְדַכְרִין וּלְאֶמְרִין
בְּמִנְגִּיהוֹן כְּדַחֲזִי: כב וְשִׁעִיר חֲטָאת אֶחָד מִלְּבָד עֲלֵת
הַתְּמִיד וּמִנְחַתָּה וְנִסְפָּה: וְשִׁעִיר חֲטָאת אֶחָד מִלְּבָד
עֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחַתָּה וְנִסְפָּה: וְצִפִּירָא דְּחֲטָאתָא חַד בַּר
מַעֲלַת תְּדִירָא וּמִנְחַתָּה וְנִסְפָּה: ס ג וּבָיִום הַרְבִּיעִי פָּרִים

שְׂבִיעָא הַדִּין מְעַרַע קָדִישׁ יְהִי לְכוֹן וְתַעֲנִין יְת
נְפִשְׁתִּיכוֹן כֹּל עֲבִידָתָא לֹא תַעֲבִדוּן: ח וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֵה
לִיהוָה רִיחַ נִיחַח פֶּר בּוֹדֵבָק אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים
בְּגִיבְשֵׁנָה שְׁבַעַת תְּמִימִם יְהִיו לָכֶם: וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֵה
לִיהוָה רִיחַ נִיחַח פֶּר בּוֹדֵבָק אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים
בְּגִיבְשֵׁנָה שְׁבַעַת תְּמִימִם יְהִיו לָכֶם: וְתִקְרַבוּן עֲלֵתָא גְדָם
:י לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעֲוָא תוֹר בַּר תּוֹרִי חַד דְּכַר חַד אֶמְרִין
בְּגִי שְׂנָא שְׂבַעַת שְׁלָמִין יְהוֹן לְכוֹן: ט וּמִנְחַתָּם סֵלֶת
בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֲשָׂרִים לֶפֶר שְׁנֵי עֲשָׂרִים לְאֵיל
הָאָחֵד: וּמִנְחַתָּם סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֲשָׂרִים לֶפֶר
שְׁנֵי עֲשָׂרִים לְאֵיל הָאָחֵד: וּמִנְחַתְהוֹן סֵלְתָא דְּפִילָא
בְּמִשַׁח תִּלְתָּא עֲשָׂרִין לְתוֹרָא תּוֹרִין עֲשָׂרִין לְדַכְרָא חַד:
י עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן לְכַבֵּשׁ הָאָחֵד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים:
עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן לְכַבֵּשׁ הָאָחֵד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: עֶשְׂרֹן
עֶשְׂרֹן לְאֶמְרָא חַד לְשִׁבְעַת אֶמְרִין: יא וְשִׁעִיר־עִזִּים
אֶחָד חֲטָאת מִלְּבָד חֲטָאת הַכִּפָּרִים וְעֲלֵת הַתְּמִיד
וּמִנְחַתָּה וְנִסְפֵיהֶם: וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד חֲטָאת מִלְּבָד
חֲטָאת הַכִּפָּרִים וְעֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחַתָּה וְנִסְפֵיהֶם: צִפִּיר
בַּר עִזִּין חַד חֲטָאתָא בַּר מַחֲטָאתָא דְּכַפּוּרָא וְעֲלֵת תְּדִירָא
וּמִנְחַתָּה וְנִסְפֵיהוֹן: ס
שְׂבִיעִי יב וּבְחֻמְשָׁה עֶשֶׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־
קָדִישׁ יְהִי לָכֶם כֹּל־מִלְּאֻכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְחַגְתֶּם
חַג לִיהוָה שְׁבַעַת יָמִים: וּבְחֻמְשָׁה עֶשֶׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ
הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קָדִישׁ יְהִי לָכֶם כֹּל־מִלְּאֻכַת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ וְחַגְתֶּם חַג לִיהוָה שְׁבַעַת יָמִים: וּבְחֻמְשַׁת עֶשְׂרָא
יּוֹמָא לִירְחָא שְׂבִיעָא מְעַרַע קָדִישׁ יְהִי לְכוֹן כֹּל עֲבִידַת
פְּלַחְנָא לֹא תַעֲבִדוּן וְתַחֲגוּן חַגָּא גְדָם :י שְׂבַעַת יוֹמִין:
יג וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֵה אִשָּׁה רִיחַ נִיחַח לִיהוָה פָּרִים
בְּגִיבְקָר שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים בְּגִיבְשֵׁנָה
אַרְבַּעַה עֶשֶׂר תְּמִימִם יְהִיו: וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֵה אִשָּׁה רִיחַ
נִיחַח לִיהוָה פָּרִים בְּגִיבְקָר שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר אֵילִם שְׁנַיִם
כִּבְשִׁים בְּגִיבְשֵׁנָה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר תְּמִימִם יְהִיו: וְתִקְרַבוּן
עֲלֵתָא אֶרְבּוֹן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעֲוָא גְדָם :י תּוֹרִין בְּגִי תּוֹרִי תִלַּת
עֶשֶׂר דְּכָרִין תּוֹרִין אֶמְרִין בְּגִי שְׂנָא אַרְבַּעַת עֶשֶׂר שְׁלָמִין
יְהוֹן: יד וּמִנְחַתָּם סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֲשָׂרִים
לֶפֶר הָאָחֵד לְשֹׁלֶשֶׁה עֶשְׂרֵי פָּרִים שְׁנֵי עֲשָׂרִים לְאֵיל

תמימים: וכיום השביעי פרים שבעה אילם שנים כבשים בגי'שנה ארבעה עשר תמימים: וביומא שביעאה תורין שבועא דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעא עשר שלמין: לא ומנחתם ונספיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפטם: ומנחתם ונספיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפטם: ומנחתהון ונספיהון לתורין לדכרין ולאמרין במנגייהון פדחזי: לה ושעיר חטאת אחד מלכד עלת התמיד מנחתה ונספה: ושעיר חטאת אחד מלכד עלת התמיד מנחתה ונספה: וצפירא דחטאתא חד בר מעלת תדירא מנחתה ונספה: ס

מפטר לה ביום השמיני עצרת תהיה לכם כלמלאכת עבודה לא תעשו: ביום השמיני עצרת תהיה לכם כלמלאכת עבודה לא תעשו: ביומא תמינאה כגש יהי לכון כל עבדת פלחן לא תעבדון: לו והקרבתם עלה אישה ריח ניהל ליהוה פר אחד איל אחד כבשים בגי'שנה שבעה תמימים: והקרבתם עלה אישה ריח ניהל ליהוה פר אחד איל אחד כבשים בגי'שנה שבעה תמימים: והקרבון עלתא קרבן דמתקבל ברצוא קדם ?? תור חד דכר חד אמרין בני שנה שבועא שלמין: לו מנחתם ונספיהם לפר לאיל ולכבשים במספרם כמשפטם: מנחתם ונספיהם לפר לאיל ולכבשים במספרם כמשפטם: מנחתהון ונספיהון לתורא לדכרא ולאמרין במנגייהון פדחזי: לה ושעיר חטאת אחד מלכד עלת התמיד ומנחתה ונספה: ושעיר חטאת אחד מלכד עלת התמיד ומנחתה ונספה: וצפירא דחטאתא חד בר מעלת תדירא ומנחתה ונספה: לו אלה תעשו ליהוה במועדיכם ולמנחתיהם ולנספיהם ולשלימיהם: אלה תעשו ליהוה במועדיכם ולמנחתיהם ולנספיהם ולשלימיהם: אליו תעבדון קדם ?? במועדיכון בר מנדריכון ונדבתכון לעלותכון ולמנחתכון ולנספיהון ולנקסת קודשיכון: א ויאמר משה אלבני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה: ויאמר אלבני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה: ויאמר משה לבני ישראל ככל די פקודי ?? ית משה: פ פ פ

קס"ח פסוקים, לחל"ק סימן.

עשרה אילם שנים כבשים בגי'שנה ארבעה עשר תמימים: וכיום הרביעי פרים עשרה אילם שנים כבשים בגי'שנה ארבעה עשר תמימים: וביומא רביעאה תורין עשרא דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעא עשר שלמין: לו מנחתם ונספיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפטם: מנחתם ונספיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפטם: מנחתהון ונספיהון לתורין לדכרין ולאמרין במנגייהון פדחזי: לה ושעיר עזים אחד חטאת מלכד עלת התמיד מנחתה ונספה: ושעיר עזים אחד חטאת מלכד עלת התמיד מנחתה ונספה: וצפיר בר עזין חד חטאתא בר מעלת תדירא מנחתה ונספה: ס כו וכיום החמישי פרים תשעה אילם שנים כבשים בגי'שנה ארבעה עשר תמימים: וכיום החמישי פרים תשעה אילם שנים כבשים בגי'שנה ארבעה עשר תמימים: וביומא חמישאה תורין תשע דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעא עשר שלמין: לו ומנחתם ונספיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפטם: ומנחתם ונספיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפטם: ומנחתהון ונספיהון לתורין לדכרין ולאמרין במנגייהון פדחזי: לה ושעיר חטאת אחד מלכד עלת התמיד ומנחתה ונספה: ושעיר חטאת אחד מלכד עלת התמיד ומנחתה ונספה: וצפירא דחטאתא חד בר מעלת תדירא ומנחתה ונספה: ס כט וכיום השישי פרים שמנה אילם שנים כבשים בגי'שנה ארבעה עשר תמימים: וכיום השישי פרים שמנה אילם שנים כבשים בגי'שנה ארבעה עשר תמימים: וביומא שתיאה תורין תמינא דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעא עשר שלמין: לו ומנחתם ונספיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפטם: ומנחתם ונספיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפטם: ומנחתהון ונספיהון לתורין לדכרין ולאמרין במנגייהון פדחזי: לה ושעיר חטאת אחד מלכד עלת התמיד מנחתה ונספיה: וצפירא דחטאתא חד בר מעלת תדירא מנחתה ונספיה: ס לב וכיום השביעי פרים שבעה אילם שנים כבשים בגי'שנה ארבעה עשר

הפטרה לפרשת פינחס לקריאה בציבור ולשמו"ת בירמיה פרק א"ב

א « דברי ירמיהו בןחלקיהו מןהכהנים אשר בעתות בארץ בנימן: ^א אשר הוה דבריהוה אליו בימי ואשיהו בןאמון מלך יהודה בשלשעשרה שנה למלכו: ^ב ויהי בימי יהויקים בןיאשיהו מלך יהודה עריתם עשתיעשרה שנה לצדקיהו בןיאשיהו מלך יהודה ערגלות ירושלים בתדש החמישי: ^ג ויהי דבריהוה אלי לאמר: ^ד בטום אצרך בבטן ידעתיך ובטום תצא מרחם הקדשתיך נביא לגוים נתתיך: ^ה ואמר אהה אדני יהוה הנה לאידעתי דבר פרינער אנכי: ^ו ויאמר יהוה אלי אלתאמר נער אנכי כי עלכלאשר אשלחך תלך ואת כלאשר אצוך תדבר: ^ז אלתירא מפניהם פיאאתך אני להצלה נאםיהוה: ^ח וישלח יהוה אתידו ויגע עלפי ויאמר יהוה אלי הנה נתתי דברי בפיך: ^ט ראה הפקדתיך | היום הוה עלהגוים ועלהממלכות לגתוש ולגתוץ ולהאביר ולהרום לבנות ולנטוע: ^י ויהי דבריהוה אלי לאמר מהאתה ראה ירמיהו ואמר מקל שקד אני ראה: ^{יא} ויאמר יהוה אלי היטבת לראות פיאשקד אני עלדברי לעשותו: ^{יב} ויהי דבריהוה | אלי שנית לאמר מה אתה ראה ואמר סיר נפוח אני ראה ופניו מפני צפונה: ^{יג} ויאמר יהוה אלי מצפון תפתח הרעה על פלישבי הארץ: ^{יד} כי | הנני קרא לכלמשפחות ממלכות צפונה נאםיהוה וכאו ונתנו איש פסאו פתח | שערי ירושלים ועל כלחומותיה סביב ועל פלערי יהודה: ^{טו} ודברתי משפטיו אותם על כלרעתם אשר עזבוני וקפרו לאלהים אחרים וישתחוו למעשי ידיהם: ^{טז} ואתה תאור מתניך וקמת ודברת אליהם את כלאשר אנכי אצוך אלתחת מפניהם פנאחתך לפניהם: ^{יז} ואני הנה נתתיך היום לעיר מבצר ולעמוד ברזל ולהמות נחשת עלכלהארץ למלכי יהודה לשריה לכהניה ולעם הארץ: ^{יח} ונלחמו אליך ולא יוכלו לך פיאאתך אני נאםיהוה להצילך: ^{יט} ב « ויהי דבריהוה אלי לאמר: ^כ הלא וקראת באזני ירושלים לאמר כה אמר יהוה זכרתי לך חסד געוויך אהבת כלולתיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה: ^{כא} קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה כל אכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יהוה:

הפטרה לפרשת פינחס לשמו"ת במלכים א פרק יח

יח ^א וידיהוה היתה אליהו וישנס מתניו וירץ לפני אחאב עדבאכה זורעאלה: ^ב יט « ויגד אחאב לאיזבל את כלאשר עשה אליהו ואת כלאשר הרג אתכלהנביאים בחרב: ^ג ותשלח איזבל מלאך אלאלהו לאמר כהיעשון אלהים וכה יוספון פריכעת מחל אשים אתנפשך פנפש אחד מהם: ^ד וירא ויקם וילך אלנפשו ויבא פאר שבע אשר ליהודה וינח אתנערו שם: ^ה והואהלך במדבר דרך יום ויבא וישב תחת רתם אחד וישאל אתנפשו למות ויאמר | רב עתה יהוה קח נפשי כי לאטוב אנכי מאבתי: ^ו וישכב וישן תחת רתם אחד והנהזוה מלאך

נגע בו ויאמר לו קום אכול: ויבט והנה מראשתי ענת רצפים וצפחת מים ויאכל וישת וישב
 וישכב: וישב מלאך יהוה | שנית ויגע בו ויאמר קום אכל פי רב ממך הדרך: ה ויקם ויאכל
 וישתה וילך בכח | האכילה היא ארבעים יום וארבעים לילה עד הר האלהים הרב:
 ויבא שם אל המערה וילך שם והנה דבר יהוה אליו ויאמר לו מה לך פה אליהו: ויאמר
 קנא קנאתי ליהוה | אלהי צבאות פיעזבו בריתך בני ישראל את מזבחתיך הרסו ואת נביאיך
 הרגו בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את נפשי לקחתה: « ויאמר צא ועמדת בהר לפני יהוה
 והנה יהוה עבר ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני יהוה לא רוח יהוה ואחר
 הרוח רעש לא ברעש יהוה: » ואחר הרעש אש לא באש יהוה ואחר האש קול דממה דקה:
 ויהי | בשמע אליהו וילט פניו באדרתו ויצא ועמד פתח המערה והנה אליו קול ויאמר
 מה לך פה אליהו: ה ויאמר קנא קנאתי ליהוה | אלהי צבאות פיעזבו בריתך בני ישראל
 את מזבחתיך הרסו ואת נביאיך הרגו בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את נפשי לקחתה:
 ויאמר יהוה אליו לך שוב לדרךך מדברה דמשק ובאת ומשחת את חזאל למלך על ארם:
 ואת יהוא בן נמשי תמשח למלך על ישראל ואת אלישע בן שפט מאבל מחולה תמשח
 לנביא תחתיך: ה והיה הנמלט מחרב חזאל ימית יהוא והנמלט מחרב יהוא ימית אלישע:
 ה והשארתי בישאל שבעת אלפים בלתי ברפים אשר לא יכרעו לפעל וכל הפה אשר לא ינשק
 לו: וילך משם וימצא את אלישע בן שפט והוא חרש שנים עשר צמדים לפניו והוא בשנים
 העשר ועבר אליהו אליו וישלך אדרתו אליו: ויעזב את הבקר וירץ אחרי אליהו ויאמר
 אשקה נא לאבי ולאמי ואלכה אחריך ויאמר לו לך שוב פי מה עשיתי לך: « וישב מאחרי
 ויקח את צמד הבקר ויזבחהו ובכלי הבקר בשלם הבשר ויתן לעם ויאכלו ויקם וילך אחרי
 אליהו וישרתהו:

נוסעים לרבי?

יש לנו כיסוי ביטוחי לחו"ל מושלם עבורך!

להצטרפות ויעוץ חינם:
077-444-7777
גפן בס"ד

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו

ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,

בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש